

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1989-1990

4 DECEMBER 1990

ONTWERP VAN DECREET

houdende begrotingstechnische bepalingen
alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991

VERSLAG

namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
uitgebracht door de heer C. Lisabeth
(Titel II, Hoofdstuk II — Leefmilieu)

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Jozef Bosmans.

Vaste Zeden : de heren F. Aerts, G. Beerden, Jos Bosmans, E. Vandebosch, J. Van Looy , A. Van Nevel ;

de heer J. Dufaux, mevrouw O. Lefeber, de heren J. Sleenckx, J. Timmermans ;

de heren Jozef Bosmans, E. De Groot, P. Vandermeulen ;

de heren M. Capoen, J. Caudron.

Plaatsvervangers :

de heren J. Ansoms, F. Cauwenberghs, J. De Seranno, mevrouw M.P. Kestelijn-Sierens, mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche, de heer R. Van Rompaey ;

de heren C. Lisabeth, P. Matthys, D. Van der Maelen, J. Verheyden ;

de heren R. Daems, J. Laverge, W. Van Renterghem ;
mevrouw F. Brepoels, de heer E. Van Vaerenbergh.

Zie :

424 (1990-1991)

— Nr. 1 : Ontwerp van decreet

— Nr. 2 : Verslag van het Rekenhof

— Nrs. 3 tot 5 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud behandelde het aan haar toegewezen hoofdstuk II — Leefmilieu van titel 2 van het ontwerp van decreet houdende **begrotings-**technische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 tijdens haar vergaderingen van 27 en 28 november 1990.

1. INLEIDING DOOR DE GEMEENSCHAPSMINISTER**1. Algemeen**

Vooraleer meer concreet in te gaan op de bepalingen van het hoofdstuk II — „Leefmilieu”, wil de **Gemeenschapsminister** — zoals hij dat ook reeds bij de bespreking van het ontwerp van programmadecreet van vorig jaar deed — het belang benadrukken van een aanpak van de milieuverontreiniging aan de bron.

Zoals in het **MINA-beleidsplan '90-'95** uitvoerig werd uiteengezet moet het milieubeleid er in de eerste plaats op gericht zijn het ontstaan van afval en milieuverontreiniging aan de bron maximaal te beperken en daar waar mogelijk zelfs te voorkomen door de toepassing van de best beschikbare schone technologieën.

Een eerste instrument voor dergelijke brongerichte aanpak is een eenvoudige, duidelijke en doorzichtige **milieuvergunningen**reglementering die rechtszekerheid biedt zowel aan de vergunningaanvrager als aan de burger en waarin de emissies maximaal beperkt worden in functie van het immissiebeleid.

Met dit doel wordt met het ontwerp van decreet bestuurlijk beleid, dat voor de Vlaamse Raad ter discussie ligt, een bijkomende integratie van de afvalstoffenvergunning evenals van de vergunning voor de verwijdering van giftig afval, in de milieuvergunning beoogd, zodat in de toekomst nog slechts de ene milieuvergunning, voorzien in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zal zijn vereist, af te leveren volgens een procedure die een definitieve uitspraak binnen een redelijke termijn kan waarborgen.

Daarenboven zullen ook nieuwe algemene en sectoriële milieuvergunningsvoorwaarden die betrekking hebben op alle deelaspecten kunnen worden uitgevaardigd. De bestaande besluiten inzake algemene voorwaarden zullen er, eventueel na actualisering, in worden geïntegreerd.

Een tweede instrument voor de brongerichte aanpak vormen vanzelfsprekend de gepast uit te bouwen administratieve structuren voor de behandeling van de **milieuvergunningsdossiers** enerzijds en voor de doorvoering van een adequate inspectie anderzijds. Ook dit instrument wordt tot stand gebracht in het ontwerp decreet bestuurlijk beleid waarvan de Gemeenschapsminister reeds eerder gewag maakte.

Een derde instrument voor de brongerichte aanpak, maar zeker niet het minst belangrijke, vormen de milieuheffingen in toepassing van het beginsel „de vervuiler betaalt”. Zoals reeds aangekondigd bij de besprekingen van het ontwerp van programmadecreet van vorig jaar, is het de bedoeling met ingang van 1 januari 1991 een meer verfijnde toepassing van voormeld beginsel „de vervuiler betaalt” in voege te brengen.

De bepalingen van hoofdstuk II van titel 2, opgenomen in het voorliggende ontwerp van decreet, beogen deze eerder aangekondigde verfijnde regeling in te voeren. Aldus zal de

vereiste decretale basis zijn gecreëerd, om de gepaste instrumenten operationeel te maken die een effectgerichte aanpak van de verontreiniging aan de bron mogelijk maken.

2. Milieuheffingen op vaste afvalstoffen

Men zal zich herinneren dat de tarieven van de milieuheffingen inzake de verwijdering van vaste afvalstoffen bij programmadecreet van 20 december 1989 vrij drastisch werden verhoogd met ingang van 1 januari 1990. Ervaren wordt dat deze tarieven op dit ogenblik voldoende hoog zijn om de beoogde aanmoediging tot voorkoming en maximale beperking en recyclage van vaste afvalstoffen te bewerkstelligen. Vandaar dat met het voorliggende ontwerp-decreet wordt beoogd de tarieven voor 1991 quasi ongewijzigd te handhaven.

Met het oog op het maximaal stimuleren van recyclage-activiteiten worden wel enige tariefverlagingen toegevoegd inzake sommige afvalstoffen, zoals afvalstoffen afkomstig van de bewerking van natuursteen, de recyclageresidu's van de bedrijven die hoofdzakelijk papier- en kartonafval alsmede kunststof- en glasafval gebruiken als grondstof en de residu's van de recyclage van mijnbouwafval.

Vóór de bekrachtiging van het programmadecreet van 20 december 1989 kon géén rekening gehouden worden met het effect van de met ingang van 1 januari 1990 ingevoerde milieuheffingenregeling voor het storten van inerte afvalstoffen. Daarom wordt nu een bepaling voorzien (artikel 67, 5°) die de in dat geval verkerende heffingsplichtigen toelaat een terugbetaling te vragen van de heffing betaald voor het storten van inerte afvalstoffen die het voorwerp uitmaakten van contracten afgesloten vóór 20 december 1989.

Steeds ter bevordering van de recyclage van afvalstoffen wordt bepaald dat voor de uitvoering van opdrachten, waarvoor rechtstreeks of onrechtstreeks aanspraak wordt gemaakt op middelen van het Vlaamse Gewest of van de Vlaamse Gemeenschap, de mogelijkheid moet worden gecreëerd voor de aanwending van recyclagematerialen. Deze recyclagematerialen zullen aldus in die context niet heffingsplichtig zijn.

Tenslotte wordt voorzien dat de gemeenten beroep kunnen doen op de OVAM met het oog op de eventuele inning van een gemeentelijke belasting voor zover deze niet meer bedraagt dan 20 procent van de lastens de heffingsplichtige inrichtingen gelegen in de betrokken gemeente, door OVAM geïnde milieuheffingen.

Deze bepalingen raken uiteraard niet aan de bevoegdheden van de gemeenten die souverain blijven de grondslagen alsmede het bedrag van hun gemeentelijke belastingen vast te stellen.

De bepalingen beogen alleen aan de gemeenten een instrument aan te bieden dat hen gemakkelijker toelaat een gemeentelijke belasting te innen onder de vorm van opcentiemen op de door OVAM geïnde milieuheffing op vaste afvalstoffen.

3. Milieuheffing op de waterverontreiniging

3.1. Algemeen

De bepalingen van artikel 69 beogen de reeds bij de bespreking van het ontwerp van programmadecreet van vorig

jaar aangekondigde en in het MINA-beleidsplan 1990-1995 van 14 februari 1990 uiteengezette regeling voor de verfijnde toepassing van het EG-beginsel „de vervuiler betaalt”, vanaf 1 januari 1991 in voege te brengen. De nieuw voorgestelde regeling voorziet nog uitsluitend in heffingen en dus niet meer in retributies te betalen aan een waterzuiveringsmaatschappij. Om die reden worden de nieuwe bepalingen niet meer in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging ingevoegd onder het hoofdstuk II „De waterzuiveringsmaatschappijen”, maar wordt in deze wet een nieuw hoofdstuk IIIbis, dat uitsluitend op de heffingen op de waterverontreiniging betrekking heeft, ingevoegd. Deze nieuwe bepalingen zijn reeds toegelicht in de memorie van toelichting.

Daarom beperkt de Gemeenschapsminister zich hier tot het globale impact van de nieuw voorgestelde regeling in het licht van de regeling van de vorige jaren enerzijds en van deze die in onze buurlanden geldt anderzijds.

3.2. Historiek

Tot en met 1989 werd als eenheid van de verontreinigende belasting uitsluitend het „inwonersequivalent”, of afgekort „I.E.” gehanteerd.

In uitvoering van artikel 4, § 1 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging werd deze I.E. bij koninklijk besluit van 23 januari 1974 gedefinieerd als 180 l afvalwater met volgende kenmerken :

- gehalte aan stoffen in suspensie : **500 mg/l ;**
- de biochemische zuurstofbehoefte gedurende 5 dagen : **300 mg/l ;**
- de chemische zuurstofbehoefte : **750 mg/l.**

De rechtstreeks in oppervlaktewater lozende bedrijven dienden geen retributie noch heffing te betalen.

Alleen de burgers (via de provincies) en de in openbare riool lozende industrieën moesten een bijdrage betalen. Overeenkomstig artikel 21 van voormelde wet werd deze bijdrage vastgesteld :

— voor de provincies, op basis van het aantal inwoners wat impliciet betekende dat aangenomen werd dat een inwoner ook één I.E. vertegenwoordigde ; daar geen gebruik werd gemaakt van de bepalingen van artikel 21, § 2, 2de lid volgens dewelke een coëfficiënt kon worden toegepast om rekening te houden met het aantal inwoners wier woning op een openbaar riool is aangesloten, werd de facto elke inwoner — dus ook deze die niet in een openbare riool loosde — voor één I.E. in aanmerking genomen ;

— voor de in openbaar riool lozende ondernemingen, op basis van de geloosde vuilvracht waarbij deze laatste werd berekend met gebruik van de bij koninklijk besluit van 23 januari 1974 gedefinieerde eenheidsparameters ; overeenkomstig artikel 20, b van voormelde wet van 26 maart 1971 en het ter uitvoering hiervan getroffen koninklijk besluit van 23 januari 1974, werden de ondernemingen die een vuilvracht in openbare riool loosden van hoogstens 7 I.E. vrijgesteld van de bijdrageplicht.

De toepassing van hogervermelde regeling had tot gevolg dat de bijdragen werden betaald :

— voor 77 procent (5,6 miljoen I.E.) door alle burgers (via de provincies) ;

— voor 23 procent (1,6 miljoen I.E.) door de in openbare riool lozende ondernemingen die een grotere vuilvracht dan 7 I.E. loosden.

Met het programmadecreet van 20 december 1989 werd voor 1990 een „overgangsregel” ingevoerd die als een aanzet naar een veralgemeende toepassing van het EG-beginsel „de vervuiler betaalt” diende te worden beschouwd. De fundamentele wijziging betrof het niet meer beperkt houden van de bijdrage- of heffingsplicht tot uitsluitend de ondernemingen die in openbare riool loosden.

Om technische redenen was het niet haalbaar de bijdrage- of heffingsplicht meteen uit te breiden naar de industriële rioollozers waarvan de vuilvracht hoogstens 7 I.E. bedroeg en was het evenmin mogelijk de industriële oppervlaktewaterlozers te belasten in functie van de reëel geloosde vuilvracht. Aldus werd als heffingsgrondslag het begrip „hinderlijke inrichting 1ste klasse” ingevoerd.

Omdat er voor 1990 nog geen regeling bestaat die de waterverontreiniging via de diffuse bronnen van overbemesting van landbouwgronden moet voorkomen, werd tenslotte ook een bijzondere heffingenregeling voor intensieve veehouderijen ingevoerd.

Volgens de ramingen zal deze regeling voor 1990 tot gevolg hebben dat de bijdragen en heffingen worden betaald :

— voor 60 procent door de burgers (via rechtstreekse aanslag) waarbij elke burger een heffing van 300 frank diende te betalen met een aftopping van de heffing per gezin op 1.200 frank ;

— voor 28 procent door de industrie met een vuilvracht van meer dan 7 I.E., die in openbare riool loost en waarvoor een bijdragetarief van 447 frank per I.E. geldt ;

— voor 9 procent door de niet in openbare riool lozende industrie waarvoor een heffingstarief van 10.000 frank per hinderlijke inrichting 1ste klasse geldt ;

— voor 3 procent door de veehouderijen 1ste klasse waarvoor een bijzondere tariefregeling in functie van het aantal dieren geldt.

De huidige invorderingswerkzaamheden bevestigen de vooropgestelde ramingen wat burgers en in rioollozende industrie betreft. Daarentegen kan verwacht worden dat de reële opbrengst van de heffingen lastens de niet in openbare riool lozende bedrijven en de veehouderijen 1ste klasse, vermoedelijk iets lager zal liggen dan de geraamde bedragen, zonder dat dit evenwel problemen schept voor de betaling van de beheers- en werkingskosten van de VMZ.

De nieuwe regeling die het voorliggende ontwerp van decreet met ingang van 1991 in voege wil brengen, voorziet een verfijnde regeling met uitbreiding van het aantal in aanmerking genomen parameters die quasi eenvormig is voor alle vervuilers, ongeacht burgers of industrie en ongeacht of deze lozen in openbare riool of niet.

Dit betekent concreet dat bijvoorbeeld het subdeel N_1 van het in te voegen artikel 35quater, § 1, 2°, ook voor de burgers berekend wordt in functie van het waterdebiet wat impliceert dat één inwoner niet zonder meer ook één vervuilingseenheid vertegenwoordigt.

Het bijkomend viseren van de nutriëntenvrachten (stikstof en fosfor) alsmede van de vracht zware metalen is in het kader van een effectgerichte aanpak van de verontreiniging aan de bron onmisbaar zowel voor het behalen van de kwa-

liteitsnormen, vastgesteld bij het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 oktober 1987 als in het licht van de EG-richtlijnen en de doelstellingen van de 3de Noordzeeconferentie die op 7-8 maart 1990 te Den Haag plaats had. Daar waar de gegevens met betrekking tot het geloosde afvalwater niet gekend zijn mag weliswaar een vereenvoudigde berekeningsmethode worden toegepast, maar ook in dat geval wordt beoogd — al weze het via omzettingsscoëfficiënten — de werkelijke vuilvracht te bepalen.

De SERV suggereert deze omzettingsscoëfficiënten wetenschappelijk te onderbouwen en jaarlijks te evalueren in functie van de technologische vorderingen.

De in het ontwerp-decreet opgenomen omzettingsscoëfficiënten steunen op de Nederlandse benadering en zullen jaarlijks — op basis van een vergelijking van de vuilvrachten van ondernemingen behorende tot eenzelfde bedrijfssector, berekend op basis van de verfijnde berekeningsmethode met de gemeten parameters enerzijds en op basis van de vereenvoudigde methode met omzettingsscoëfficiënten anderzijds — kunnen worden bijgestuurd in functie van de toekomstige technologische evolutie. Vermits — vooral voor de kleine vervuilers — het debiet van het geloosde afvalwater niet is gekend, wordt in dat geval uitgegaan van het opgenomen jaarwaterverbruik dat vanzelfsprekend hiervoor het meest representatief is.

Op basis van de gegevens van de watervoorzieningsmaatschappijen kan worden aangenomen dat het openbaar waterverbruik als volgt kan worden opgesplitst :

- abonnees met een jaarwaterverbruik van minder dan 500 m³ :
- 98 procent van de abonnees ;
- 60 procent van het totale leidingwaterverbruik ;
- abonnees met een jaarwaterverbruik van 500 m³ en meer
- 2 procent van de abonnees ;
- 40 procent van het totale leidingwaterverbruik.

De reële vuilvracht van de abonnees met een jaarwaterverbruik van minder dan 500 m³ (dit zijn burgers en kleine ondernemingen) bedraagt in die hypothese voor een globaal waterverbruik van 225,6 miljoen m³ (60 procent van het openbaar waterverbruik) circa 5,64 miljoen vervuilingseenheden. Rekening houdend met het niet in aanmerking nemen van een schijf van 30 m³ waterverbruik per abonnee, de vermindering voor gezinnen met meer dan 2 kinderen ten laste, de vaststelling van een minimumheffing van 300 frank en de k-coëfficiënten voor de industriële oppervlaktewaterlozers, zal de toepassing van deze nieuwe regeling vermoedelijk leiden tot de volgende situatie inzake de betaling van de heffingen :

- voor 39 procent door de burgers ;
- voor 61 procent door de kleine en grote ondernemingen.

De totale heffingsplichtige vuilvracht wordt geraamd op circa 7 miljoen vervuilingseenheden.

3.3. Vergelijking met regelingen in andere landen

Tijdens de bespreking van het ontwerp van programmadecreet van vorig jaar, werd reeds een vergelijking gemaakt van de verschillende heffingstarieven toegepast in onze buurlanden. Zonder hierop opnieuw in detail in te gaan weze

herhaald dat het tarief van de Nederlandse verontreinigingsheffing bijvoorbeeld varieert van Waterschap tot Waterschap van 26,50 gulden (485 frank) tot 104 gulden (1.904 frank).

De Gemeenschapsminister gaat verder even in op de wijze van berekening van de heffingsplichtige vuilvrachten.

De in het voorliggende ontwerp van decreet voorgestelde berekeningsmethode stemt quasi volledig overeen met de in Nederland door de Unie van Waterschappen voorgestelde regeling inzake „verontreinigingsheffing oppervlaktewateren”.

Immers, alleen de wijze van berekening van het subdeel N_1 wijkt hiervan af omdat om reden van continuïteit ervoor geopteerd wordt de vroegere berekeningsmethode voor de bepaling van het aantal inwonersequivalent hiervoor te handhaven.

Aldus wordt in N_1 zowel de vracht „zuurstofbindende stoffen” als de vracht „stoffen in suspensie” mee opgenomen in tegenstelling tot in Nederland en Duitsland waar de vracht „stoffen in suspensie” volledig buiten beschouwing wordt gelaten.

De vracht stoffen in suspensie wordt daarentegen dan weer wel in aanmerking genomen in Frankrijk evenals de vracht aan „remstoffen” maar dan niet de zware metalen.

Samengevat kan worden gesteld dat de nieuw voorgestelde berekeningsmethode alleszins aansluit bij de in de buurlanden gehanteerde ruimere benadering, wat de in aanmerking te nemen parameters betreft, en quasi volledig overeenstemt met de door de Nederlandse Waterschappen gehanteerde berekeningsmethode.

3.4. Saneringscoëfficiënten (k_1 , k_2 en k_3)

Zoals in de memorie van toelichting uiteengezet, wordt voor de industriële lozingen in oppervlaktewateren die het voorwerp uitmaken van meer soepele lozingsnormen en die door het voorgelegde ontwerp-decreet voor de allereerste maal aan een milieheffing in functie van de via de afvalwaters geloosde vuilvracht zullen worden onderworpen, een saneringsperiode gelaten die in principe tot maximum in 1995 zal mogen reiken.

Tijdens deze saneringsperiode wordt voor de geviseerde bedrijfssectoren de werkelijk geloosde vuilvracht slechts gedeeltelijk in aanmerking genomen.

Geresumeerd kan gesteld worden dat de nieuwe regeling de garantie veilig houdt om tegen 1995 de beoogde 50 procent tot 70 procent reductie ten aanzien van het referentiejaar 1985 van nutriënten en gevaarlijke stoffen te bereiken.

3.5. Vermindering heffingen 1990 voor varkensfokkerijen getroffen door de varkenspest

In artikel 70 worden bepalingen tot wijziging van de regeling voor 1990 voorzien en inzonderheid een mogelijke vermindering van de heffing verschuldigd door de exploitanten van varkensfokkerijen die in de loop van 1990 door de klasieke varkenspest werden getroffen. Ingevolge de beoogde inwerkingtreding vanaf 1 januari 1991 van het decreet inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, betreft het hier duidelijk een eenmalige regeling die enkel geldt voor de heffingen met betrekking tot het belastingjaar 1990.

4. Dossiertaks voor milieuvergunningsdossiers

Conform het advies van de Raad van State van 3 juli 1990 wordt het heffen van een dossiertaks nu bij decreet geregeld in plaats van bij uitvoeringsbesluit in uitvoering van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

5. Riviervisserij

Conform het advies van de Raad van State werd artikel 9 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij aangepast en wordt de prijs van de visverloven aldus — louter juridisch-technisch — bij decreet bepaald, dit naar analogie met de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen, die ook bij decreet is vastgelegd.

Er worden nu nog slechts 3 categorieën van visverloven en hun prijs ingesteld, wat een vereenvoudiging betekent tegenover de oude regeling.

Alleen voor het vissen anders dan van op de oever werd de prijs opgetrokken van 1.000 frank tot 1.400 frank. Deze verhoging wordt ingegeven door de hogere druk op het visbestand die de visserij anders dan van op de oevers met zich mee brengt en waardoor het uitzetten van vis dient te worden opgevoerd.

Er wordt een visverlof afgeleverd tegen de prijs van 100 frank voor kinderen (tot 14 jaar) die niet vergezeld zijn van een ouder of voogd ; van dit visverlof kan alle dagen worden gebruik gemaakt, doch slechts met één hengel. Het vereisen van een visverlof voor kinderen die met slechts één hengel vissen en vergezeld zijn van een ouder of voogd, werd afgeschaft.

6. Wetenschappelijke instellingen

6.1. Eigen Vermogen Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer

Aan het Rijksstation voor Populierenteelt te Geraardsbergen, het Rijksstation voor Bos- en Hydrobiologisch Onderzoek te Groenendaal en het Rijksstation voor Houttechnologie te Gembloux waren afzonderlijke rechtspersoonlijkheden verbonden op grond van het algemene Koninklijke Besluit van 15 oktober 1951 (art. 16) houdende organiek reglement van de Rijksstations voor Landbouwkundig Onderzoek.

Daarenboven was aan het Rijksstation voor Bos- en Hydrobiologisch Onderzoek te Groenendaal een Handelskantoor en een Drogerij van Boszaden verbonden op grond van de wet van 29 april 1929.

Door artikel 20 van de wet van 26 juni 1990 worden de rechtspersoonlijkheden afgeschaft en dient het vermogen overgedragen te worden aan de gewesten. Daarom is het verantwoord een rechtspersoon op te richten welke het vermogen aldus toegewezen aan het Vlaamse Gewest, kan overnemen.

De activiteiten van de voornoemde instellingen zullen in-gevolge de beslissing van de Vlaamse Executieve van 30 juli 1990 worden uitgeoefend door het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer (IBW) zodra het decreet bestuurlijk beleid in werking zal treden. Het IBW zelf bezit uiteraard geen rechtspersoonlijkheid. Het is dus aangewezen de op te richten rechtspersoon eigen vermogen IBW te verbinden aan het Instituut.

Ook de activiteiten van het afgeschafte Handelskantoor Drogerij van Boszaden kunnen door deze rechtspersoon worden overgenomen.

Niet alleen worden aldus de structuren vereenvoudigd, maar tevens is een soepeler werking in de toekomst mogelijk.

Dit ontwerp voldoet aan de voorschriften van artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 waarbij wordt bepaald dat rechtspersoonlijkheid enkel bij decreet kan worden toegekend. Er werd ten volle rekening gehouden met het advies van de Raad van State.

6.2. *Eigen Vermogen Instituut voor Natuurbehoud*

Door de uitvoering van het Milieubeleidsplan en het Natuurontwikkelingsplan van de Vlaamse Executieve zal de behoefte aan toegepast ecologisch onderzoek en expertises sterk toenemen. Het is de ervaring van vele gelijkaardige wetenschappelijke instellingen dat alleen door de toekenning van een eigen vermogen met toekenning van rechtspersoonlijkheid aan dit eigen vermogen op voldoende soepele wijze kan worden ingegaan op deze specifieke maatschappelijke opdracht.

Artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 regelt de oprichting en de organisatie van instellingen; het decreet kan hen rechtspersoonlijkheid toekennen.

In het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 juli 1985 betreffende de instelling en organisatie van het Instituut voor Natuurbehoud, voorziet artikel 2 paragraaf 2 dat voor sommige prestaties in verband met opdrachten van wetenschappelijke informatie en advies bij openbare diensten en rechtspersonen een vergoeding van de kosten vereist kan worden. Het is verantwoord dat dergelijke geaffecteerde inkomsten op het eigen vermogen ontvangen worden.

Daarenboven kunnen de wetenschappelijke instellingen deelnemen aan diverse onderzoeksprojecten, zoals uitgeschreven door universiteiten, het IWONL, het NFWO, de EG en dergelijke. Hiervoor dient telkens een specifieke ontvangstenrekening opgegeven om de toelagen en inkomsten te boeken.

Een belangrijke activiteit is het produceren van diverse publikaties, kaarten en dergelijke die tevens aan het geïnteresseerde publiek verkocht moeten kunnen worden; deze inkomsten dienen dan aangewend voor de aanmaak van volgende uitgaven.

Tot slot biedt de voorgestelde formule de mogelijkheid voor aanvaarding van schenkingen, giften en legaten.

Het Instituut voor Natuurbehoud zelf zal overeenkomstig de bepalingen van het ontwerp decreet bestuurlijk beleid een wetenschappelijke instelling zijn van trap 2, zonder eigen rechtspersoonlijkheid.

II. ALGEMENE BESPREKING

Een lid verklaart namens zijn fractie verheugd te zijn over het feit dat de Gemeenschapsminister met dit programmadecreet vroeger aangegane engagementen waar maakt.

Er bestond onder de partijen reeds geruime tijd een consensus dat het systeem van forfaitaire heffingen niet meer houdbaar was. Met dit decreet wordt volgens het lid een wetenschappelijk onderbouwd systeem voor het berekenen

van de heffingen ingevoerd, waardoor de correcte toepassing van het principe „ de vervuiler betaalt ” meer naderbij komt, Ook wordt het toepassingsveld van de heffingen uitgebreid.

Daarnaast bevat het voorliggende decreet een aantal elementen die in de richting van preventie en voorkoming gaan. De heffingen zullen vervuilers namelijk aansporen om preventieve maatregelen te nemen.

Het programmadecreet zorgt er bovendien voor dat de begrotingsuitgaven voor het leefmilieubeleid mogelijk worden door de stijving die hier wordt voorzien.

Eveneens positief is volgens de spreker de grotere selectiviteit die in de verschillende bepalingen wordt gehanteerd voor het vaststellen van de indicatoren van de vervuiling. Zo wordt er bijvoorbeeld het onderscheid gemaakt tussen recycleerbaar en niet-recycleerbaar afval. Beide soorten worden ook op een verschillende manier behandeld.

Ook de nodige correcties naar gezinnen en bedrijven toe, worden aangebracht. Het lid verwijst naar de k-coëfficiënten, die worden gebruikt om de bedrijven de tijd te geven de nodige maatregelen door te voeren om hun vervuiling te verminderen.

Tenslotte dringt dit lid er op aan de opmerking van de SERV, die vroeg het systeem verder te verfijnen via het inschakelen van de nodige **know-how** en de regelmatige evaluatie van de maatregelen, ter harte te nemen.

Hetzelfde lid heeft naast deze positieve appreciatie een aantal vragen.

De heffingen op vaste afvalstoffen die door het **programm**-adecreet van 20 december 1989 werden ingevoerd zouden op dit ogenblik voldoende hoog zijn om een preventief effect te ressorteren. Het lid vraagt waarop deze bewering wordt gebaseerd en of er illustraties zijn van investeringen in bedrijven, die het gevolg zijn van de hoogte van de heffingen.

Verder wenst het lid te weten of het definiëren van recycleerbare afvalstoffen gebaseerd is op wetenschappelijk onderzoek. Hoe weet men dat een bepaalde afvalstof **recycleerbaar** is, zodat deze voor een tariefverlaging in aanmerking komt ?

Het tijdelijk verlagen van het tarief voor bouwafval is volgens het lid vermoedelijk deels te wijten aan de goede contacten van de bouwsector met het politieke milieu. Spreker kan zich nochtans voorstellen dat er nog andere sectoren zijn die pleiten voor een verlaging van de tarieven. Worden nog andere tariefverlagingen voorzien ?

Wat de mogelijkheid voor de gemeenten betreft om een bijkomende belasting te heffen op basis van de milieuheffing, vraagt het lid of er met de gemeenten gesprekken worden gevoerd over de rol die zij te spelen hebben in het milieubeleid. Spreker is van oordeel dat de gemeenten willen meewerken aan de sanering van het leefmilieu, maar dat ze daarvoor wel een financiële tegemoetkoming verwachten. Zijn maatregelen in deze zin voorzien ?

Op het vlak van het waterbeleid vraagt het lid of de forfaitaire heffing voor de gezinnen niet nauwkeuriger kan bepaald worden. Is de mogelijkheid voorzien dat gezinnen, KMO's of grote bedrijven hun werkelijke vuilvracht kunnen laten berekenen ? Misschien zal het resultaat hiervan voor hen gunstiger zijn.

De Gemeenschapsminister heeft ook toegegeven dat de opbrengst van de heffingen ten laste van niet in openbare

riolering lozende bedrijven en veehouderijen 1ste klasse lager is dan geraamd. Het lid wenst te weten hoe dit komt.

Het lid stelt verder vast dat de Gemeenschapsminister voorstelt een geleidelijkheid door te voeren voor de toepassing van de heffingen voor industriële lozingen in de oppervlaktewateren. Zijn er tegelijkertijd voldoende prikkels ingebouwd om die lozende bedrijven tot preventie aan te zetten? Verder wordt de vraag gesteld of er wel voldoende technologie voorhanden is om grootschalige vervuilers in staat te stellen om tegen 1995 de vooropgestelde doelstellingen te halen.

Verder heeft het lid een bedenking bij de vrijstelling ten gunste van de door de varkenspest getroffen bedrijven. Hij vraagt zich af of dit betekent dat de EG-maatregelen om deze bedrijven te helpen dan niet voldoende waren. Moet deze vrijstelling dan gezien worden als een bijkomende steunmaatregel voor die bedrijven?

Ook wenst het lid te worden geïnformeerd over de economische activiteit van de in het decreet vernoemde wetenschappelijke instellingen. Heeft het IBW enige economische activiteit en genereert het Instituut voor Natuurbehoud eigen inkomsten?

Ten slotte vraagt het lid zich af of het voorkomingsbeleid dat nu zal worden gevoerd er na verloop van tijd niet toe zal leiden dat de inkomsten uit de heffingen zullen dalen. Als er minder vervuiling is, zal er dus ook minder heffing zijn. Waar zullen in de toekomst dan de nodige middelen vandaan moeten blijven komen om een continuïteit in het beleid te garanderen?

Een ander lid is evenals de vorige spreker van oordeel dat de maatregelen die in dit decreet worden vastgelegd een hele stap voorwaarts betekenen. Het niet selectief zijn van de heffingen, zoals dat in het verleden het geval was, wordt vervangen door een grotere selectiviteit, hetgeen aan de bekommernissen die verleden jaar in dit verband reeds werden geformuleerd, tegemoet komt.

De heffingen op watervervuiling zijn volgens dit lid voldoende hoog. Volgens hem is dit niet zo voor de heffing op de vaste afvalstoffen. Hij raadt aan deze heffingen na een jaar te evalueren.

Ook verwijst hij naar het advies van de Raad van State bij het nieuwe artikel 47, § 7 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen. Dit advies stelt dat de hier voorgestelde produktheffing in sterke mate overeenkomt met de overdrachttaks die bij wet van 28 augustus 1921 werd ingevoerd. Dit is een nationale materie. Het lid dringt er op aan dat dit aspect van de heffingen zo snel mogelijk wordt geregeld.

Wat de tariefverlaging voor het bouwafval betreft, verklaart het lid zich akkoord, alhoewel hij er bedenkingen bij heeft dat dit een algemene maatregel is. Het is goed mogelijk dat in sommige bouwcontracten de heffingen werden doorverrekend. Hier zou een vrijstelling niet op zijn plaats zijn.

Steeds volgens dezelfde spreker hebben de gemeenten belangrijke taken te vervullen bij de verwijdering van afvalstoffen. Zij mogen echter niet het kind van de rekening worden doordat voor hen de kosten fel gaan stijgen. Er zijn voor de gemeenten financiële middelen nodig. Waar gaan die moeten vandaan komen?

Een volgende spreker wijst er op dat de maatregelen vooral een preventief karakter moeten hebben. De heffingen

mogen niet beschouwd worden als een soort uitkoopsom, die vervuiling goedmaakt. De heffingen moeten prohibitief zijn. Hij vraagt zich af of de voorziene heffingen nu al dan niet te zwaar of niet zwaar genoeg zijn.

Als niet specialist verklaart hij dit niet uit de in de tekst van het ontwerp voorkomende formules te kunnen opmaken. Volgens hem komt het niet aan de decreetgever toe om in decretale bepalingen zulke formules op te nemen. Het is precies de taak van de uitvoerende macht om in uitvoeringsbesluiten de precieze modaliteiten te bepalen. Een wettelijke tekst daarentegen moet bevattelijk en begrijpelijk zijn.

Het lid stelt in dit opzicht trouwens ook vast dat er bij dit decreet heel wat uitvoeringsbesluiten zullen moeten worden opgesteld door de Executieve om het decreet tijdig in werking te kunnen stellen. Er ligt na de aanneming van het decreet dus nog heel wat werk voor de boeg voor de Vlaamse Executieve.

De retro-activiteit in de tariefverlaging voor bouw- en sloopafval vindt het lid billijk. Hij vraagt zich af of alle recyclagemateriaal niet kan worden vrijgesteld van heffing. Hierdoor zou een stimulans kunnen ontstaan om de kleine verbruiker aan te zetten recyclage-materiaal te gebruiken.

Een lid dat niet tot de Commissie behoort evalueert het voorgestelde heffingensysteem. Volgens hem worden er zeker positieve maatregelen genomen. Zo zal er ook voor de restlozing, van hetgeen er na zuivering nog overblijft aan afvalwater, moeten worden betaald.

De vuileenheden worden bovendien beter becijferd omdat er naast het IE ook nog andere factoren in worden verrekend. Dit is volgens spreker echter nog niet helemaal perfect. Zo wordt thermische verontreiniging van het oppervlaktewater niet meegerekend. Ook komen de eco-toxicologische stoffen, zoals radio-actieve zouten of drukkerij-afval niet voldoende aan bod.

Wat de hoogte van de heffingen betreft is het lid van oordeel dat het nog altijd gaat om financieringsheffingen en niet om aansporingsheffingen. Hij stelt dat de heffingen boven de 800 frank per IE moeten komen om de bedrijven tot zelfzuivering aan te zetten. In dit opzicht wenst hij een vergelijking met de tarieven in de buurlanden.

Bovendien is de kans dat vervuilers worden bestraft, door het gebrek aan controle vrij klein. Het lid stelt vragen naar de goede werking van de nieuwe milieu-inspectiedienst. Volgens hem bestaan er tussen de verschillende diensten van AROL en OVAM nog altijd waterdichte beschotten die een gecoördineerde actie onmogelijk maken.

Hetzelfde lid stelt vast dat de luchtemissies nog altijd niet aan bod komen. Dit betekent voor de vervuilers een ontsnapingsroute. Hetgeen ze niet meer in het water kunnen lozen zullen ze dan via de lucht proberen te lozen.

Het lid vervolgt met een vraag over de fysica-chemische behandeling van het afval. Dit is in de verwerking een tussenstap, de zogenaamde conditionering van de afvalstoffen. Hierop moet zeker een heffing gebeuren; als dit niet gebeurt dan is dit volgens spreker een geschenkje aan de afvalverwerkingssector.

Verder heeft het lid bedenkingen bij de grote tariefverschillen tussen afvalverbranding en het storten van afval. Verbranding is duidelijk goedkoper, maar wanneer giftig afval zoals CFK's wordt verbrand, waarbij dioxines kunnen vrijkomen, dan is een hoger tarief zeker gewenst.

De aanmoediging voor het gebruik van **recyclagematerialen**, vermeld in artikel 68 is volgens hetzelfde lid niet helemaal duidelijk. Om welk recyclagemateriaal gaat het hier? Is het enkel bouw- en sloopafval of gaat het bijvoorbeeld ook om metaalslakken, die soms in wegebouw worden gebruikt. Ook vraagt het lid of materiaal dat wordt gebruikt voor de afdekking van stortplaatsen, ook als **recyclagemateriaal** wordt beschouwd. Er is in dit ontwerp ook sprake van type-bestekken van de Vlaamse Gemeenschap. Het lid vraagt wat daarin voorzien wordt en of deze ter inzage kunnen worden gegeven.

Vervolgens heeft het lid een aantal bedenkingen bij de bepalingen betreffende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging. Het basisprincipe moet volgens hem zijn dat elke burger recht heeft op drinkbaar water.

Hij vraagt zich af hoe het komt dat de **watervoorzieningsmaatschappijen** geen totaalbeeld hebben op wie precies de gebruikers zijn van het drinkwater. Bij de kleine verbruikers, die minder dan 500 m³ per jaar verbruiken is het niet geweten welk het aandeel van de gezinnen en welk dat van de KMO's hierin is. De KMO's worden hierdoor te veel ontzien. Het is niet mogelijk te weten hoeveel water ze verbruiken en dus ook niet hoeveel ze vervuilen. In elk geval gaat het volgens spreker niet op KMO's gelijk te stellen met de gezinnen.

Het lid vraagt ook op welk criterium het pompvermogen van minder dan 5 m³ per dag voor de eigen waterwinning voor de bepaling van wat een kleine verbruiker is, is gebaseerd.

Het lid is ook van oordeel dat de mestheffingen zeker niet van die aard zijn dat de landbouwbedrijven de oppervlaktewateren niet langer zullen vervuilen. De mestheffing is volgens hem een loutere financieringsheffing die zal dienen voor het opzetten van de mestbank.

In het voorgestelde artikel 35^{quater}, dat wordt ingevoegd in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging worden er k-waarden bepaald voor de ondernemingen om hen de gelegenheid te geven gefaseerd de nodige investeringen te doen voor het verminderen van hun geloosde vuilvracht. Het lid vraagt of deze k-waarden een trapsgewijs scenario naar 1995 toe inhouden, waardoor de waarde van $k = 1$ geleidelijk wordt bereikt of dat de k-waarde gedurende vier jaar gelijk zal blijven en plots aan 1 zal worden gelijk gesteld in 1995. Het lid pleit voor een trapsgewijze evolutie. Ook werpt hij het probleem op of dit alles wel in de vorm van convenanten met de betrokken industrieën kan worden geregeld. Volgens hem kan dit slechts al in de convenanten sancties worden ingebouwd.

In het ontwerp wordt ook voorzien in een vermindering van de heffing voor 1990 voor varkensfokkerijen, getroffen door de varkenspest. Het lid vraagt of dit enkel geldt voor de grootschalige bedrijven en of met fokkerijen alleen die met mestdieren bedoeld worden.

Tenslotte herinnert het lid de Gemeenschapsminister aan zijn engagement om een speciale heffing op CFK's in te voeren. Dit was voor dit jaar bedoeld. Zal dat nu gaan gebeuren?

Een volgende spreker heeft eveneens opmerkingen over de betrokkenheid van de gemeenten bij het milieubeleid. Hij vraagt of de medewerking van OVAM bij de inning van de opcentiemen, die de gemeenten mogen heffen op het afval niet met zich meebrengt dat de gemeentelijke autonomie

wordt aangetast, temeer omdat er in de voorgestelde bepaling een maximale grens van 20 opcentiemen wordt vooropgesteld. Volgens hem gebiedt de gemeentelijke autonomie dat zij zelf hun opcentiemen kunnen vaststellen.

Ook is dit lid ervoor bevreesd dat de bijkomende opdrachten die aan de gemeenten zullen worden opgelegd, zullen aanleiding geven tot een reële verzwaring van de lasten voor de burgers, die hiervoor zullen moeten betalen.

Het lid vraagt of het geweten is welke het precieze aandeel van de landbouw in de vervuiling van de oppervlaktewateren is.

Ervan uitgaande dat door de heffingen de vervuiling zal afnemen, vraagt het lid zich af of de bestaande en geplande rioolwaterzuiveringsinstallaties niet over-gedimensioneerd zijn. Gaat na verloop van tijd de beschikbare infrastructuur niet aan rendabiliteit inboeten?

Een volgend lid merkt op dat het opnemen van de formules in de decretale teksten ervoor zorgt dat het hier om een tamelijk complexe materie gaat. Het is nuttig de juiste weerslag van de formules na te gaan, door berekeningen te maken met fictieve voorbeelden.

Uit een berekening die het lid maakte voor heffingen voor glastuinbouwbedrijven, blijkt volgens hem dat wanneer de voorgestelde formules worden toegepast, dat er ook heffing moet worden betaald voor het gebruik van opgevangen hemelwater, dat uiteindelijk niet wordt vervuild, omdat er in deze landbouwtak heel wat water verdampt.

Uit de formules blijkt niet dat op elke vervuilingseenheid een even hoge heffing dient te worden vastgesteld. De factor a, die in het nieuwe artikel 35quater wordt voorgesteld doet bij het lid vragen rijzen. Consequente toepassing van deze factor brengt volgens hem mee dat lozingen in oppervlaktewater steeds goedkoper zullen uitkomen dan lozingen in het rioleringsnet. Dit zal de bedrijven zeker niet aanmoedigen zich voor hun lozingen op het rioleringsnet aan te sluiten, terwijl dat toch de bedoeling zou moeten zijn. Hij stelt daarom voor de factor a gelijk te stellen met 0, ook wanneer het gaat om een aansluiting op het rioleringsnet.

Tenslotte heeft het lid bedenkingen bij de formulering „zonder verhaal van betrokkene” in het voorgestelde nieuwe artikel 35sexies, § 2 in de wet van 26 maart 1971, met betrekking tot de berekeningsmethode van de vuilvracht. Bezwaar tegen de berekeningsmethode moet toch kunnen worden aangetekend.

De volgende interveniënt ziet in het decreet een meer brongerichte aanpak. Toch moet volgens hem misschien worden rekening gehouden met wat hij de „historische schuld” van de industrie noemt. De vervuiling uit het verleden, waaraan de nijverheid zich heeft schuldig gemaakt, weegt ook nu nog zwaar door. Moeten de industriële sectoren daarom niet meer bijdragen aan de sanering?

Het lid verheugt zich over het invoeren van sociale correcties, waarop zijn fractie reeds vroeger heeft aangedrongen. Wel mist hij in het nieuw heffingensysteem het principe van een administratieve vereenvoudiging. Dit zou mogelijk geweest zijn indien het bedrag van de heffing zou toegevoegd zijn aan of geïncorporeerd in de aan de gebruikers aangerekende waterprijs. Nu moet voor elk gezin nog een afzonderlijke aanslag worden opgemaakt. Hij vraagt welke redenen hiervoor aan de basis liggen. De voorgestelde administratieve vereenvoudiging zou nog andere voordelen hebben : het zou

het preventief karakter inzake rationeel waterverbruik nog versterken en een bijkomende sociale correctie impliceren, gezien de waterprijs ook in de index is opgenomen.

De voorgestelde taks van 250 frank voor het instellen van een beroepsprocedure inzake toegekende milieuvergunning, kan voor de burger een rem betekenen om zulke procedure in gang te zetten. Die taks zal dus een afzwakkend effect hebben. Hij vraagt dan ook naar de reden hiervoor.

Tenslotte vraagt dit lid dat ook zou worden onderzocht of de mogelijkheid tot het heffen van opcentiemen door de gemeenten niet kan worden uitgebreid tot andere domeinen dan de vaste afvalstoffen, bijvoorbeeld inzake de heffingen op de waterverontreiniging. Nu hebben veel gemeenten eigen retributiereglementen op rioolaansluitingen of eigen milieu-belastingen, waarvoor ze zelf administratief alles moeten voorzien.

Een laatste spreker betreurt dat belangrijke organisatorische kwesties zoals de reorganisatie van OVAM en de VMZ niet in de Commissie voor Leefmilieu werden behandeld, maar tijdens de bespreking van het ontwerp-decreet op het bestuurlijk beleid en dit in een andere Commissie van de Vlaamse Raad. De Commissie voor Leefmilieu was hiervoor het juiste forum geweest, temeer daar uit dit **programmadecreet** blijkt dat de reorganisatie van enkele minder belangrijke instellingen zoals het IBW, hier wel aan bod kan komen.

Het lid verwijst ook naar de discussies in de Commissie over de SOBEMAP-studie in 1989. Toen werd door de Gemeenschapsminister aangekondigd dat er gedacht werd aan een studie over het aandeel van de landbouw in de watervervuiling. Deze studie zou worden uitbesteed aan de landbouworganisaties. Is dit ondertussen gebeurd en zijn er resultaten?

Antwoord van de Gemeenschapsminister

Op de vraag van een lid op het preventief effect van de hoogte van de heffingen in de sector van de vaste afvalstoffen kan worden aangetoond, antwoordt de Gemeenschapsminister dat deze bewering gebaseerd is op de eerste vaststellingen van OVAM. Wat bijvoorbeeld de klasse 3 storten betreft wordt een merkelijke vermindering van de gestorte hoeveelheden afval vastgesteld tegenover de voorgaande jaren. Dit zijn weliswaar voorlopige vaststellingen, die wanneer de gegevens met betrekking tot het jaar 1990 volledig gekend zullen zijn, nader zullen moeten worden geëvalueerd. De Gemeenschapsminister is dan ook van oordeel dat de heffingen voor 1991 best op hetzelfde niveau worden gehandhaafd.

In dit verband beklemtoont de Gemeenschapsminister dat de heffingen, zowel wat vaste afvalstoffen als wat de watervervuiling betreft, wel degelijk aanmoedigingsheffingen zijn die tot doel hebben het totaal van de verontreiniging terug te dringen. Het gaat niet om loutere financieringsheffingen, zoals een lid beweert.

Dat er een tariefverlaging is voor bouw- en sloopafval, is een gevolg van de politiek die wordt gevoerd om de heffingen een sturend effect te geven. Deze sturing moet selectief gebeuren en de criteria ervoor zijn zodanig gekozen dat tariefverlagingen daar worden toegepast, waar dit de recyclage kan aanmoedigen. Dit is zeker het geval in de bouwsector, die relatief veel afval uit de sloop van gebouwen produceert, maar die tegelijkertijd ook veel kan recyclen uit de sloopafval. Daarom komt deze sector in de eerste plaats voor een tariefverlaging in aanmerking. Het is niet uitgesloten dat andere sectoren zullen volgen.

Wat de rol van de gemeenten betreft, stelt de Gemeenschapsminister dat het zonder meer duidelijk is dat aan de gemeenten, onder andere ook door de gemeentewet en andere wettelijke bepalingen, allerhande taken worden opgedragen. In de milieusector is dat naast de vergunningen vooral de zogenaamde eerstelijns milieuzorg. Hierin staat de ophaling van het huishoudelijk afval centraal. Vooral wat het organiseren van de selectieve afvalophaling betreft, hebben de gemeenten hun rol te spelen. Die selectieve ophaling is essentieel om de recycleerbaarheid van afvalstoffen mogelijk te maken. Vandaar het belang van gemeentelijke containerparken bijvoorbeeld.

In de nabije toekomst zullen de gemeenten ingeschakeld worden in de verspreiding van de zogenaamde „milieubox”, die dient voor de selectieve ophaling van huishoudelijk klein chemisch afval.

De vraag die nu wordt gesteld is of de gemeenten financiële tegemoetkomingen zullen kunnen genieten. De Gemeenschapsminister stelt duidelijk dat niet zonder meer aan een weddesubsidiëring van gemeentelijke milieu-ambtenaren wordt gedacht maar veeleer aan een effectgerichte subsidiëeringspolitiek waarbij er onder bepaalde voorwaarden tegemoetkomingen kunnen zijn. Het voorbeeld wordt gegeven van de milieubox, die gratis ter beschikking van de gemeenten kan worden gesteld. Tegemoetkomingen naar gemeenten toe, die in het kader van de eerstelijns milieuzorg inspanningen leveren, worden dus zeker niet uitgesloten.

Een lid merkte op dat OVAM medewerking kan verlenen bij de inning van de gemeentelijke opcentiemen. Deze medewerking betekent volgens de Gemeenschapsminister geenszins dat de gemeentelijke autonomie wordt aangetast. De norm van 20 opcentiemen werd ingebouwd om een maximaal niveau te suggereren voor wat de inning via OVAM betreft. Het blijft de gemeenten volledig vrij om eventueel hogere taken te heffen.

Op de vraag of de gezinnen de heffing op de vervuiling van het oppervlaktewater kunnen laten berekenen op hun individuele vuilvracht, in plaats van de forfaitaire heffing die wordt aangerekend, verwijst de Gemeenschapsminister naar het nieuwe artikel 35sexies § 1 in te voegen in de wet van 26 maart 1971, waarin duidelijk bepaald wordt dat elke heffingsplichtige het recht heeft te eisen dat zijn geloosde vuilvracht wordt berekend op basis van de uitgebreide formule. De heffingsplichtige is daarbij wel verplicht de nodige parameters van het geloosde afvalwater met bewijskracht aan te geven.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt vervolgens verder hoe de vuilvrachten in de praktijk worden berekend. Voor wat de grote vervuilers aangaat, wordt deze berekening gedaan op basis van debietgebonden bemonstering van de afvalwaters, hetgeen na analyse een representatief staal geeft van de geloosde vuilvracht. Op basis hiervan kan dan een berekening worden gemaakt. Er wordt door de Gemeenschapsminister aan gedacht om de bedrijven in de toekomst te verplichten op eigen kosten meetapparatuur te installeren. Meerdere bedrijven hebben hiervoor reeds de nodige apparatuur.

De Gemeenschapsminister bevestigt verder dat de inkomsten uit de heffingen van de klasse 1 veehouderijen in 1990 inderdaad lager zijn dan verwacht. De raming was gebaseerd op de landbouwtelling, waarvan werd verondersteld dat hiermee het aantal vergunde inrichtingen gekend zou zijn. Blijkbaar is het zo dat een aantal klasse 1 inrichtingen niet vergund

zijn. Hierbij wenst de Gemeenschapsminister echter wel op te merken dat deze lagere ontvangst moet worden gerelativeerd omdat het hier slechts om een klein gedeelte van het totaal van de heffingen gaat.

Vervolgens snijdt de Gemeenschapsminister het probleem aan van de industriële lozingen in de oppervlaktewateren. De vraag werd gesteld of tegen 1995 de doelstellingen zouden kunnen worden gehaald.

Wat het instellen van de verfijnde heffingsregeling betreft, beklemtoont de Gemeenschapsminister dat de geleidelijkheid hier noodzakelijk is. Tot vorig jaar was er geen heffing op de industriële lozing in oppervlaktewater. Voor 1990 werd bij wijze van overgangsmaatregel een symbolische heffing van 10.000 frank ingesteld.

Met de nieuwe regeling worden bepaalde bedrijven door het verfijnde berekeningssysteem vanaf 1 januari 1991 geconfronteerd met zeer hoge heffingen. Het is duidelijk dat hier om realistisch te blijven, stapsgewijs dient te worden opgetreden. Die bedrijven moet de mogelijkheid worden gegeven om de nodige milieuinvesteringen te doen tot 1995.

De waarde van de hierbij gebruikte k-coëfficiënt zal jaarlijks door de Vlaamse Raad dienen te worden vastgesteld, omdat de Raad de heffingsgrondslag moet bepalen. Sector per sector zal worden bekeken hoe de waarde $k=1$ tegen 1995 zal worden bereikt. De fasegewijze ontwikkeling van de k-coëfficiënt zal dus sectorieel verschillen.

Wat de grondslag van de verminderde heffing voor de door de varkenspest getroffen bedrijven betreft, verzekert de Gemeenschapsminister dat dit niet moet gezien worden als een bijkomende steunmaatregel voor deze bedrijven. De oorspronkelijke heffing viseert de milieuverontreiniging voor het gehele jaar. De door de pest getroffen bedrijven hebben echter slechts gedurende een gedeelte van het jaar gewerkt, dus is het logisch dat de heffing naar verhouding wordt verminderd. Er moet hier worden verduidelijkt dat het niet om een vrijstelling voor de getroffen bedrijven gaat, maar wel degelijk om een vermindering van de heffing.

Wat de verhouding tussen industrie, landbouw en gezinnen betreft in het totaal van de heffingen op de vervuiling van het oppervlaktewater acht de Gemeenschapsminister het mogelijk dat de bestaande verhouding in de loop der jaren zal wijzigen. De heffingen zullen hoogstwaarschijnlijk geen effect hebben op de totale vuilvracht afkomstig van de gezinnen, aangezien die waarschijnlijk niet gaan investeren in zelfzuivering. De vuilvracht van de bedrijven daarentegen zal door het preventieve karakter van de heffingen wel verminderen. Daardoor is het mogelijk dat het aandeel van de gezinnen in de heffingen na verloop van tijd zal stijgen, en dat van de industrie verminderen.

Daarbij moet echter worden opgemerkt dat dit effect zeker niet in de eerstkomende jaren zal spelen. Omdat precies de geleidelijkheid van de stijging van de heffingen (de reeds genoemde k-coëfficiënt) is ingebouwd voor de in oppervlaktewater lozende bedrijven, zal het aandeel van deze bedrijven tot 1995 eerder constant blijven omdat een verminderde vuilvracht wordt gecompenseerd door hogere k-coëfficiënten. Dus een drastische verandering in de verhouding tussen gezinnen en industrie in het aandeel in de heffingen zal de eerste jaren zeker niet optreden.

Verder dient te worden gesteld dat het in het waterzuiveringsbeleid om een soort impulsprogramma gaat, dat de eerstkomende jaren massale investeringen voorziet. Deze in-

vesteringen zullen snel op hun hoogste niveau komen. Daarna zullen automatisch minder investeringen nodig zijn, waardoor er ook minder financiering nodig is. Het is dus weinig waarschijnlijk dat de lasten voor de gezinnen na verloop van dit impulsprogramma later nog verder drastisch zullen stijgen, zelfs al zal hun aandeel in de heffingen op dat ogenblik groter zijn.

Wat de tarieven aangaat, stelt de Gemeenschapsminister dat die in de buurlanden inderdaad hoger liggen en dat de in Vlaanderen gehanteerde tarieven vrij laag zijn. In opdracht van de Gemeenschapsminister werd hierover door het bureau „**Moore's Rowland**” een vergelijkende studie gemaakt, waarvan de synthese ter beschikking van de Commissieleden wordt gesteld.

De in het decreet vermelde berekeningsformules zijn gebaseerd op het Nederlandse model, met uitzondering van het gebruik van de term N_1 welke omwille van de continuïteit gehandhaafd wordt volgens de huidige berekeningswijze van IE (inwonersequivalenten). Ook de semi-forfaitaire berekeningswijze is op de in Nederland gebruikte formule gebaseerd.

De formules moeten overigens in de tekst van het decreet worden opgenomen omdat volgens de grondwettelijke bepalingen en de bepalingen van de bijzondere wetgeving, elke grondslag die dient om een belasting te bepalen in het decreet dient te staan. De heffingsgrondslag dient dus door de decreetgever en niet door de Executieve te worden bepaald.

De Gemeenschapsminister is er verder van overtuigd dat de nodige besluiten van de Executieve nog heel wat werk zullen vragen, temeer omdat alleszins beoogd wordt de bepalingen van het decreet per 1 januari 1991 in werking te laten treden.

Met betrekking tot het door een lid geopperde idee om ook de thermische vervuiling van het oppervlaktewater het voorwerp van een heffing te laten uitmaken, stelt de Gemeenschapsminister dat dienaangaande geen Europese voorbeelden bestaan, en dat het toch wenselijk is het beleid op het Europese en dit van onze buurlanden af te stemmen. Bovendien is het ecologische effect van thermische vervuiling moeilijk meetbaar omdat dit seizoenafhankelijk is.

Over de doeltreffendheid van de milieu-inspectie, verwijst de Gemeenschapsminister naar wat hij hierover reeds verduidelijkt tijdens de besprekingen over het ontwerp-decreet bestuurlijk beleid. De inspectiediensten zullen centraal worden georganiseerd en daarnaast nog een aantal buitendiensten hebben. Bij de inspectie zal in de toekomst de geïntegreerde aanpak, gericht op het geheel van de milieu-aspecten, centraal staan. Volgens artikel 62 van het in behandeling zijnde decreet bestuurlijk beleid zal de coördinatie en de informatieuitwisseling tussen de verschillende met het milieu belaste diensten verplicht worden. In de toekomst zal de inspectie weliswaar in beginsel voor een bepaald bedrijf door één inspecteur kunnen verzekerd worden (geïntegreerde milieuzorg). Vermits in de inspectie de verschillende specialiteiten zullen vertegenwoordigd zijn, blijft uiteraard waar nodig een functionele taakverdeling mogelijk.

Over heffingen en luchtemissies, verklaart de Gemeenschapsminister dat het een nieuwe opdracht van de VMM zal zijn om een luchtkwaliteitsmeetnet uit te bouwen. Op basis hiervan zal men dan aansporingsheffingen kunnen instellen. Volgens de Gemeenschapsminister is de technologie voor de uitbouw van dit meetnet reeds beschikbaar.

Dat er een verschil in tarief is voor het storten of het verbranden van afval, is volgens de Gemeenschapsminister logisch omdat na verbranding de restvervuiling kleiner is dan bij storten van afval. De Gemeenschapsminister wijst er tevens op dat er voor het verbranden van giftig afval hogere tarieven gelden, net zoals er hogere tarieven zijn voor het storten van giftig afval.

In de Executievebesluiten, zo gaat de Gemeenschapsminister verder, zal worden vastgelegd wat precies onder recyclagemateriaal wordt verstaan. Hierbij zal ook het probleem van de metaalslakken worden geregeld. Er zal worden bepaald onder welke voorwaarden deze eventueel als recyclagemateriaal, bijvoorbeeld voor de wegenbouw of als afdekingsmiddel voor stortplaatsen, zullen worden beschouwd.

Verder zal in overleg met de Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer in de typebestekken worden opgenomen dat maximaal gebruik dient te worden gemaakt van recyclagemateriaal. Verduidelijkt wordt dat het hier gaat over het gebruik van niet-verontreinigend en niet-verontreinigd recyclagemateriaal. Bouw- en sloopmateriaal valt onder deze categorie. Het is inert afval, hetgeen betekent dat het niet verontreinigt is en dat het zelf ook niet verontreinigend werkt.

Het pompvermogen van 5 m³ per uur voor de vaststelling of het om een kleine private waterwinning gaat, werd als criterium gesteld omdat het hier om een gemakkelijk te controleren grondslag gaat, die met een eenmalig bezoek van de inspectie kan worden vastgesteld.

Dat het aandeel van de KMO's in het totaal van de kleine waterverbruikers niet gekend is, is het gevolg van een technisch probleem. De watervoorzieningsmaatschappijen kennen wel hun abonnees, maar ze kunnen onmogelijk weten of het om gezinnen of kleine ondernemingen gaat. De term KMO is in deze context overigens niet op zijn plaats. Beter kan worden gesproken over abonnees, andere dan gezinnen. Het aandeel van de gezinnen en bijgevolg ook van de resterende abonnees kleine waterverbruikers (minder dan 500 m³ per jaar) kan nochtans bij benadering worden bepaald op basis van de gemiddelde jaarwaterverbruiken per inwoner.

Wat de waterwinning betreft, bestaat er de meldingsplicht bij AROL, waarbij natuurlijk de vraag kan worden gesteld of iedereen wel aan deze meldingsplicht tegemoetkomt.

Voor de bepaling van het waterverbruik in de gezinnen wordt de semi-forfaitaire benadering toegepast, welke gebaseerd is op basis van een gemiddeld verbruik van 30 m³ per persoon per jaar, hetgeen als een zeer realistische benadering kan worden beschouwd.

Wat de CFK's betreft, was het verder de bedoeling, aldus de Gemeenschapsminister, dit jaar reeds maatregelen te voorzien, maar stuitte men op de bezwaren die de Raad van State uitte over de produktheffingen. Via de selectieve en meer verfijnde aanpak, zal het probleem van de CFK-heffingen nader worden onderzocht om ze vanaf 1992 in te voeren.

De Gemeenschapsminister is er verder niet voor bevreemd dat de waterzuiveringsstations na verloop van tijd overgedimensioneerd zullen zijn. Deze stations hebben in de eerste plaats de zuivering van de huishoudelijke afvalwaters tot taak. De meeste industriële afvalwaters vergen fysico-chemische zuiveringsprocessen die door de industrie zelf moeten gebeuren.

Over de dossiertaks voor de beroepsprocedure inzake de milieuvergunning stelt de Gemeenschapsminister dat het hier

om een lage taks van 250 frank gaat, die normaal geen belemmering mag zijn om tegen een vergunning in beroep te gaan. Deze taks is principieel omdat kan worden gesteld dat de burger die een beroepsprocedure start ook moet bijdragen in de dossierkosten.

Een lid had opmerkingen over de berekeningsformules van de semi-forfaitaire heffingen in de landbouw. De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat de optie is de door de exploitatie van het bedrijf veroorzaakte reële vuilvracht te viseren. Het is inderdaad duidelijk dat slechts een fractie van het waterverbruik in de landbouwbedrijven bijdraagt tot de waterverontreiniging en het overgrote deel terechtkomt hetzij als onbezoedeld water voor beregening van gewassen op de gronden, hetzij voor veevoeding dient, hetzij als dierlijke mest terechtkomt, welke reeds wordt geïmporteerd in het ontwerp-mestdecreet.

Een bijkomend aspect is dat het ook de bedoeling is het rationeel waterverbruik aan te moedigen en de bedrijven er toe aan te zetten minder water te gebruiken. De Gemeenschapsminister is echter wel akkoord met de redenering van het lid dat gebruikt hemelwater, dat tijdens de exploitatie niet wordt vervuild, niet het voorwerp van een heffing zou mogen uitmaken. Bij de vaststelling van de c-coëfficiënten wordt hiermee rekening gehouden.

Hetzelfde lid suggereerde ook dat in het nieuwe artikel 35quater op te nemen in de wet van 26 maart 1971 de factor a dient te worden gelijkgesteld aan 0, ook voor de lozingen in het rioleringsnet. Dit is evenwel niet aangewezen omdat – zoals reeds eerder toegelicht – geopteerd wordt voor een continuïteit in de berekening van de capaciteit van de bestaande en geplande rioolwaterzuiveringsinfrastructuur. De factor a is namelijk een maatstaf voor het debiet van de lozing in de riolering, zelfs al gaat het om zuiver water. Deze is van belang voor de dimensionering van de riolen, collectoren en installaties die dit waterdebiet dienen te verwerken. Het is logisch dat de a-factor evenwel niet geldt voor lozingen in oppervlaktewater.

Daaraan werd het probleem gekoppeld dat dit geen aanmoediging betekent voor het lozen in de riolering. De Gemeenschapsminister wijst er hier echter op dat voor bedoelde lozingen nog altijd een vergunning nodig is. Het vergunningenbeleid kan derhalve nog steeds sturend werken wat lozingen in riool dan wel in oppervlaktewater betreft.

Een lid merkte op dat er bij de heffingen moet worden gestreefd naar maximale administratieve eenvoud. De Gemeenschapsminister is hier mee akkoord. De suggestie om de heffing op het afvalwater te verrekenen in de kostprijs van het water, werd aanvankelijk ook door de Gemeenschapsminister geopperd. Het blijkt echter dat dit om technisch-juridische redenen niet mogelijk is. Het is namelijk niet mogelijk om in één rekening een heffing en een factuur voor het waterverbruik aan te rekenen omdat het juridisch om twee verschillende zaken gaat waarvoor totaal verschillende invorderingsprocedures gelden.

Over het aandeel van de landbouw in de waterverontreiniging weet de Gemeenschapsminister dat de landbouwsector zelf verontrust was door de gegevens die de SOBEMAP studie werden verstrekt. Hij heeft gehoord dat de landbouworganisaties intern een studie hierover zouden laten uitvoeren, maar heeft er verder niets over vernomen. Hij zal bij de sector naar de resultaten van deze studie informeren, alhoewel het duidelijk zal zijn dat deze studie zal zijn gevoerd vanuit het oogpunt van de landbouworganisaties zelf. De

Gemeenschapsminister heeft zelf geen opdracht tot een studie in deze zin gegeven.

De Gemeenschapsminister sluit zich tenslotte aan bij de opmerking van een lid dat de reorganisatie van de VMZ en OVAM, die geregeld werd in het ontwerp-decreet bestuurlijk beleid, beter in de Commissie voor Leefmilieu ware behandeld geweest. Hij wijst er nochtans op dat bij die bespreking meerdere leden van de Commissie aanwezig waren en dat ze een gewaardeerde inbreng hebben gehad.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 67

De heren Aerts en Dufaux dienen een amendement in dat er toe strekt de woorden „met uitzondering van het storten van opvullings- en afdekgrond zoals beschreven in de door de Vlaamse Executieve bepaalde typebestekken ;” in 2” a) paragraaf 2, 2°, g, weg te laten (stuk 424, 1990-1991, nr. 5). Dit wordt door de indieners verantwoord met de stelling dat deze materie verband houdt met de vergunningsplicht en niet met de heffingsplicht.

Ter stemming gelegd wordt dit amendement aangenomen met 10 stemmen bij 1 onthouding.

Het aldus gewijzigde artikel wordt aangenomen met 10 stemmen voor en 1 stem tegen.

Artikel 68

De heren Aerts en Dufaux dienen een amendement in dat er enerzijds toe strekt dat de laatste zin van het artikel wordt weggelaten en dat anderzijds een nieuwe § 2 toevoegt over het niet vergunningsplichtig zijn van bouw- en sloopafval (stuk 424, 1990 - 1991, nr. 5). De oorspronkelijke tekst van het artikel wordt dan § 1. Volgens de indieners betreft het hier een tekstcorrectie om de werkelijke bedoeling van de Vlaamse Executieve, zoals verwoord in de memorie van toelichting, beter tot uitdrukking te brengen.

De nieuwe tekst van het artikel luidt dan als volgt :

„ § 1. De bijzondere bestekken met betrekking tot de werken waarbij toepassing wordt gemaakt van de wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanname van werken, leveringen en diensten, en waarbij met het oog op de financiering van deze werken rechtstreeks of onrechtstreeks aanspraak gemaakt wordt op middelen van het Vlaamse Gewest of van de Vlaamse Gemeenschap dienen overeenkomstig de regelen te bepalen door de Vlaamse Executieve, te Voorzien in de mogelijkheid tot het gebruik van de door de Vlaamse Executieve vast te stellen recyclagematerialen.

§ 2. Het gebruik van materialen vermeld in punt C.1.3.2.2. van typebestek 150 van het Ministerie van Openbare Werken, alsmede in het typebestek 200 voor gemeente- en provinciewegen, voor zover deze materialen bouw- en sloopafval betreffen in de zin van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen is niet vergunningsplichtig in toepassing van dit laatste decreet. ”

Dit amendement wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 68, aldus gewijzigd wordt aangenomen met 10 stemmen tegen 1.

Artikel 69

Met dit artikel wordt een nieuw hoofdstuk IIIbis (Bijzondere bepalingen voor het Vlaamse Gewest inzake heffingen op de waterverontreiniging) ingevoegd in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Door de heren Cuyvers en Gryp wordt een amendement ingediend bij het nieuwe artikel 35bis, § 1, 4° dat er toe strekt dat de natuurlijke personen die een investering hebben gedaan voor de verbetering van de kwaliteit van hun putwater, worden vrijgesteld van de heffing inzake waterverontreiniging, in zoverre zij uitsluitend aangewezen zijn op putwater (stuk 424, 1989-1990, nr. 5).

Volgens de indieners blijkt dat het overgrote deel van de gebruikte putwaters niet meer conform de drinkwaternorm is. Dit is het gevolg van het falend overheidsbeleid, stellen zij. Vandaar dat het billijk is dat investeringen om de waterkwaliteit te verbeteren aanleiding geven tot vrijstelling.

De Gemeenschapsminister stelt hiertegenover dat het de optie is dat elke burger op de openbare drinkwatervoorziening moet kunnen worden aangesloten. Het is de taak van de watervoorzieningsmaatschappijen hiervoor te zorgen. Bij nieuwe verkavelingen zou overigens voorzien moeten zijn dat de faciliteiten voor drinkwatervoorziening als nutsleiding aanwezig zijn.

Ter stemming gelegd wordt dit amendement verworpen met 10 stemmen tegen bij 2 onthoudingen.

De heren Cuyvers en Gryp dienen verder nog twee amendementen in, het ene bij artikel 30ter, § 1, het andere bij artikel 35quater, § 1, 1° die tegemoet willen komen aan de bekommernis om elk natuurlijk persoon het recht op een minimum hoeveelheid drinkbaar water te garanderen zonder dat ze daarvoor een heffing moeten betalen (stuk 424, 1990-1991, nr. 5). In zijn toelichting stelt één van de indieners overigens dat volgens hem het gemiddeld waterverbruik per persoon en per jaar eerder 44 m³ bedraagt, in plaats van de door de Gemeenschapsminister vooropgestelde 30 m³.

Ter stemming gelegd worden beide amendementen verworpen met 10 stemmen tegen bij 2 onthoudingen.

De heer Van Looy heeft een amendement bij artikel 35quater, § 1, 2°, dat er toe strekt bij de berekening van N₁, de factor a weg te laten (stuk 424, 1990-1991, nr. 5). Hierdoor wordt iedere vervuilingseenheid, of hij nu geloosd wordt in een openbare riolering of in de oppervlaktewateren, even zwaar belast.

De Gemeenschapsminister stelt dat indien dit amendement wordt weerhouden, hij de Executieve zou moeten raadplegen voor een standpuntbepaling omdat dit een belangrijke impact heeft op het berekeningsresultaat. Verder herhaalt hij de redenering die reeds tijdens de algemene bespreking hiervoor werd ontwikkeld. Ook herhaalt de Gemeenschapsminister dat in deze kwestie de lozingsvergunning belangrijk is. Men kan bedrijven een lozingsvergunning voor de oppervlaktewateren weigeren, wanneer een lozing in de riolering vanuit leefmilieu-oogpunt meer aangewezen is.

Na deze argumentatie trekt de indiener zijn amendement in.

De heer Van Looy dient bij artikel 35quinquies eveneens een amendement in dat bepaalt dat de coëfficiënten k₁, k₂ en k₃ onder alle omstandigheden gelijk zijn aan 1 (stuk 424,

1990-1991, nr. 5). Ook hier argumenteert de indiener dat iedere vervuilingseenheid even zwaar belast dient te worden.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierbij dat de waarde van de k-coëfficiënten in de loop der jaren per sector zal worden aangepast. Dit is de weerspiegeling van de reeds in de algemene bespreking behandelde geleidelijkheid van de verhoging van de heffingen op lozingen in oppervlaktewater.

Na de verklaringen van de Gemeenschapsminister trekt de indiener dit amendement in.

Een volgende amendement van de heer Van Looy bij artikel 35quinquies wil tegemoet komen aan zijn bekommernis dat de hoeveelheid water die in land- en tuinbouw wordt gebruikt om planten te gieten of te beregenen in feite slechts in geringe mate vervuild wordt (stuk 424, 1990-1991, nr. 5). Daarom mag hiervan volgens de indiener slechts 10 procent in rekening worden gebracht voor de heffing. Een tweede gedeelte van dit amendement wijzigt nummer 28 in de tabel van bijlage 1 in § 2 als volgt :

28 Landbouwbedrijven :

a) pluimveebedrijven 1 m ³ gebruikt water	$\frac{0,015}{50}$	$\frac{0,001}{50}$	$\frac{0,009}{50}$
b) varkenshouderijen 1 m ³ gebruikt water	$\frac{0,015}{20}$	$\frac{0,001}{20}$	$\frac{0,009}{20}$
c) rundveebedrijven 1 m ³ gebruikt water	$\frac{0,015}{10}$	$\frac{0,001}{10}$	$\frac{0,009}{10}$
d) veehouderijen niet in sub a, b en c begrepen 1 m ³ gebruikt water	$\frac{0,015}{5}$	$\frac{0,001}{5}$	$\frac{0,009}{5}$
e) overige bedrijven 1 m ³ gebruikt water	$\frac{0,015}{100}$	$\frac{0,001}{100}$	$\frac{0,009}{100}$

De Gemeenschapsminister herbevestigt de optie dat enkel het waterverbruik wordt geïnviseerd dat echt bijdraagt tot de vervuiling.

Na dit standpunt van de Gemeenschapsminister trekt de indiener het eerste gedeelte van het amendement in en wordt de wijziging van nummer 28 van de tabel ter stemming gelegd en aangenomen met 10 stemmen voor en 1 tegen bij 1 onthouding.

Een laatste amendement van de heer Van Looy dat dezelfde bekommernis als zijn vorige amendement weerspiegelde (stuk 424, 1990-1991, nr. 5) wordt door de indiener ingetrokken.

De heer Aerts dient een amendement in bij artikel 35quaterdecies, § 2 (stuk 424, 1990-1991, nr. 5). Hij stelt voor deze paragraaf weg te laten. De indiener stelt dat een decreet een nationale wetgeving niet kan wijzigen.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat deze tekst letterlijk overgenomen is uit het afvalstoffendecreet, zoals gewijzigd bij het programmadecreet van 1989.

De opmerkingen ter zake van de Raad van State (zie stuk 265, 1989-1990, nr. 1, p. 29) doen de indiener besluiten zijn amendement in te trekken.

De heer Aerts heeft tenslotte nog een amendement bij § 4 van hetzelfde artikel, waar hij de volgende zinsnede wil toevoegen : „ Op verzoek van de belanghebbende gaat de ambtenaar onverwijld over tot de doorhaling van de hypotheek”.

Volgens de indiener is dit een technische verbetering, die de dienstverlening naar de burger ten goede moet komen.

Ook hier stelt de Gemeenschapsminister dat de voorgestelde bepaling een letterlijke overname is van de tekst van het afvalstoffendecreet, zoals gewijzigd bij het **programmadecreet** van 1989. Hij pleit ervoor de analogie te behouden en de tekst niet te wijzigen.

De indiener trekt hierop zijn amendement in.

Artikel 69, wordt zoals gewijzigd in nummer 28 van de tabel van bijlage 1 in § 2 aangenomen met 9 stemmen voor en 1 tegen.

Artikelen 70 tot 77

Deze artikelen worden zonder verdere opmerkingen aangenomen met 9 stemmen voor en 1 tegen.

IV. EINDSTEMMING

Het volledige hoofdstuk II - Leefmilieu van Titel 2 van het ontwerp van decreet wordt bij de eindstemming ten slotte aangenomen met 9 stemmen voor en 1 tegen.

De Verslaggever,

C. LISABETH

De Voorzitter,

JOZEF BOSMANS

ARTIKELN GEWIJZIGD DOOR DE COMMISSIE**HOOFDSTUK II****Leefmilieu****Afdeling 1****Vaste afvalstoffen****Artikel 67**

In artikel 47 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, laatst gewijzigd bij het decreet van 20 december 1989, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° Paragraaf 2, 2°, b, 1 en 2, worden vervangen door de volgende bepalingen :

“1) 900 frank per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats vergund voor industriële afvalstoffen ;

2) 100 frank per ton, voor het storten op voormelde stortplaats van shredderafval afkomstig van de verwerking van autowrakken en schroot, van afvalstoffen afkomstig van de bewerking van natuursteen en van recyclageresidu's van de bedrijven die hoofdzakelijk papier- en kartonafval, kunststofafval en glasafval gebruiken als grondstof voor de aanmaak van nieuw papier, karton, kunststoffen en glas ;”

2° a) Paragraaf 2, 2, g, wordt vervangen door de volgende bepaling :

“200 frank per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats vergund voor inerte afvalstoffen.

b) Paragraaf 2, 2°, k, wordt vervangen door de volgende bepaling :

”10 frank per ton voor het storten van de residu's van de recyclage van mijnbouwafval op een monostortplaats vergund voor mijnbouwafval en voor het storten van afvalstoffen op een monostortplaats vergund voor baggerspecie ;”

3° Paragraaf 2, 3°, b, wordt vervangen door de volgende bepaling :

“300 frank per ton, voor het verbranden van afvalstoffen, zuiver en onbehandeld houtafval uitgezonderd, in een oven vergund voor industriële afvalstoffen ;”

4° Paragraaf 2, 4°, wordt vervangen door de volgende bepaling :

“350 frank per ton, voor het ophalen van afvalstoffen geproduceerd in het Vlaamse Gewest om gestort of verbrand te worden in een ander gewest. In voorkomend geval wordt het bedrag van de heffing verminderd met het bedrag van de gelijksoortige heffing opgelegd door het ander gewest, evenwel zonder de heffing te herleiden tot een bedrag lager dan nul.”

5° Dit artikel wordt aangevuld met volgende paragrafen :

„§ 6. Milieuheffingen in de loop van 1990 betaald voor het storten in 1990 van inerte afvalstoffen, in uitvoering van bouw- en sloopcontracten afgesloten vóór 20 december 1989, kunnen teruggevorderd worden ten belope van het verschil met de milieuheffing van toepassing op het ogenblik van het afsluiten van genoemde contracten.

De aanvraag tot terugvordering wordt voor één februari 1991 per aangetekend schrijven gericht aan de door de Vlaamse Executieve aangewezen Gemeenschapsminister die uitspraak doet binnen de zes maanden na de betekening. De aanvraag dient vergezeld te zijn van facturen waaruit de betaling van milieuheffing blijkt.

Alvorens een beslissing te nemen legt de door de Vlaamse Executieve aangewezen Gemeenschapsminister de aanvraag tot terugvordering voor aan de adviescommissie bedoeld in artikel 47quinquies, § 2.

De aanvrager maakt aan deze commissie alle inlichtingen over welke de adviescommissie nuttig acht voor haar onderzoek. Op schriftelijk verzoek van de aanvrager wordt deze door de adviescommissie gehoord.

§ 7. De gemeenten zijn ertoe gerechtigd een beroep te doen op de nodige medewerking van de OVAM met het oog op de inning van de opcentiemen, voor zover deze maximaal 20 opcentiemen bedragen, door de betrokken gemeente te heffen op de door de OVAM geïnde milieuheffingen bedoeld in § 2, voor de heffingsplichtige inrichtingen gelegen op hun grondgebied.

De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regelen met inbegrip van deze met betrekking tot de inningskosten, voor de toepassing van deze paragraaf. ”

Artikel 68

§ 1. De bijzondere bestekken met betrekking tot de werken waarbij toepassing wordt gemaakt van de wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, en waarbij met het oog op de financiering van deze werken rechtstreeks of onrechtstreeks aanspraak gemaakt wordt op middelen van het Vlaamse Gewest of van de Vlaamse Gemeenschap dienen overeenkomstig de regelen te bepalen door de Vlaamse Executieve, te voorzien in de mogelijkheid tot het gebruik van de door de Vlaamse Executieve vast te stellen recyclagematerialen.

§ 2. Het gebruik van materialen vermeld in punt C.1.3.2.2. van typebestek 150 van het Ministerie van Openbare Werken, alsmede in het typebestek 200 voor gemeente- en provinciewegen, voor zover deze materialen bouw- en sloopafval betreffen in de zin van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen is niet vergunningsplichtig in toepassing van dit laatste decreet.”

Afdeling 2

Bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

Artikel 69

§ 1. In de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, wordt een hoofdstuk II**bis** ingevoegd luidend als volgt :

„Hoofdstuk IIIbis

Bijzondere bepalingen voor het Vlaamse Gewest
inzake heffingen op de waterverontreiniging

Artikel 35bis

§ 1. In afwijking van de artikelen 8 tot en met 32 is aan een heffing op de waterverontreiniging, waarvan de opbrengst integraal aan het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur wordt toegewezen, onderworpen :

1° de exploitant van een op 1 januari van het belastingjaar in het Vlaamse Gewest gevestigde onderneming, instelling en inrichting, aangesloten op een openbare riool, op een openbare prioritaire riool of op een collector voor transport van openbaar rioolwater ;

2° de exploitant van een op 1 januari van het belastingjaar in het Vlaamse Gewest gevestigde onderneming, instelling en inrichting andere dan deze bedoeld in sub 1° en 3° ;

3° de exploitant van een in het Vlaamse Gewest gelegen zuiveringstechnisch werk waarin openbaar rioolwater wordt behandeld en dat op 1 januari van het belastingjaar is aangesloten op een gewoon oppervlaktewater of enig ander afvoerkanaal voor lozing van de gezuiverde afvalwaters in oppervlaktewater ;

4° elke natuurlijke of rechtspersoon die op 1 januari van het belastingjaar de beschikking heeft over een woonruimte gelegen in het Vlaamse Gewest ; de heffing is verschuldigd door de rechtspersoon of de betrokken natuurlijke persoon wanneer deze geen lid is van een gezin ; de heffing voor natuurlijke personen die een gezin vormen is verschuldigd door het gezinshoofd.

§ 2. Onder onderneming, instelling en inrichting wordt verstaan een al of niet afgesloten ruimte met eventueel daarbij behorende installatie bestemd om daarin hetzij werkzaamheden te verrichten, hetzij een opleiding of verzorging te geven, hetzij dieren of goederen of stoffen te bergen of op te slaan.

Onder woonruimte wordt verstaan een ruimte die blijkens haar inrichting bestemd is als een afzonderlijk geheel te voorzien in woongelegenheid.

Onder gezin wordt verstaan de vereniging van twee of meer personen die al dan niet door familiebanden gebonden, gewoonlijk éénzelfde woonruimte betrekken en er samen leven ;

Artikel 35ter

§ 1 — Het bedrag van de in artikel 35bis bedoelde heffing voor waterverontreiniging wordt naar rata van de in vervuilingseenheden (VE) uitgedrukte verontreinigende belasting van de afvalwaters die door de in artikel 35bis bedoelde heffingsplichtigen in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar werden geloosd, als volgt vastgesteld :

$$H = N \times T$$

waarin :

H : het bedrag van de verschuldigde heffing voor waterverontreiniging ;

N : de verontreinigende belasting van de afvalwaters uitge-

drukt in vervuilingseenheden, bepaald volgens de in onderhavig artikel aangegeven berekeningsmethode ;

T : het in § 2 hierna vermelde bedrag van het eenheidstarief van de heffing voor waterverontreiniging.

De natuurlijke personen die een gezin vormen dat ten minste drie kinderen telt op 1 januari van het belastingjaar hebben recht op een vermindering van 250 frank per kind voor het derde en elk van de volgende kinderen. De Vlaamse Executieve bepaalt de regels volgens dewelke deze vermindering wordt toegekend.

§ 2. Het bedrag van het eenheidstarief van de heffing voor waterverontreiniging is vastgesteld op 600 frank.

Het minimumbedrag van de heffing ten laste van elk van de in artikel 35bis bedoelde heffingsplichtigen, is vastgesteld op 300 frank.

Artikel 35quater

§ 1. Het aantal vervuilingseenheden (VE) verontreinigende belasting van de afvalwaters dat in aanmerking dient genomen voor de vaststelling van de in artikel 35bis bedoelde heffing voor waterverontreiniging, wordt respectievelijk als volgt berekend :

1° voor de in artikel 35bis, § 1, 1°, 2° en 4° bedoelde exploitanten en personen waarvan de onderneming, instelling of inrichting respectievelijk de woonruimte :

a) gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar was aangesloten op een openbaar waterdistributienet, over geen eigen of andere bijkomende waterwinning beschikt en het waterverbruik, op basis van het door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar gefactureerd verbruik, minder bedroeg dan 500 m³ :

$$N = 0,025 \times (Q - 30) \text{ (VE)}$$

waarin :

N : de verontreinigende belasting van de afvalwaters uitgedrukt in vervuilingseenheden ;

Q : het door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar gefactureerd waterverbruik uitgedrukt in m³ ; in geval dit gefactureerd waterverbruik niet is gekend door de Maatschappij wordt aangenomen dat Q gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 20 ;

b) gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar was aangesloten op een openbaar waterdistributienet, tevens over een eigen of andere bijkomende waterwinning, met uitzondering van het gebruik van in een vergaarbak opgeslagen hemelwater, beschikte met een pompvermogen van minder dan 5 m³ per uur en het waterverbruik afgenomen van het openbaar waterdistributienet, op basis van het door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar gefactureerd verbruik, minder bedroeg dan 500 m³ :

$$N = N_1 + N_2 \text{ (VE)}$$

met :

* N : de verontreinigende belasting van de afvalwaters uitgedrukt in vervuilingseenheden ;

$$* N_1 = 0,025 \times (Q, - 30) \text{ (VE)}$$

waarin :

N_1 : de verontreinigende belasting van de afvalwaters, uitgedrukt in vervuilingseenheden, voortvloeiende uit het waterverbruik van het openbaar waterdistributienet ;

Q_1 : het door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar gefactureerd waterverbruik uitgedrukt in m^3 ; in geval dit gefactureerd waterverbruik niet is gekend door de Maatschappij wordt aangenomen dat Q_1 gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 20 ;

$$* N_2 = 0,025 \times Q_2 \text{ (VE)}$$

waarin :

N_2 : de verontreinigende belasting van de afvalwaters, uitgedrukt in vervuilingseenheden, voortvloeiende uit het waterverbruik van de eigen of andere bijkomende waterwinning ;

Q_2 : - voor de bedoelde exploitanten en rechtspersonen : $200 m^3$;

- voor de bedoelde natuurlijke personen : $10 \times M \text{ (m}^3\text{)}$

waarin M het aantal personen dat op 1 januari van het belastingjaar deel uitmaakte van het gezin ;

c) gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar niet was aangesloten op een openbaar waterdistributienet en beschikte over een eigen of andere bijkomende waterwinning met uitzondering van het gebruik van in een vergaarbak opgeslagen hemelwater, met een pompvermogen van minder dan $5 m^3$ per uur :

$$N = 0,025 \times (Q - 30) \text{ (VE)}$$

waarin :

N : de verontreinigende belasting van de afvalwaters uitgedrukt in vervuilingseenheden ;

Q : - voor de bedoelde exploitanten en rechtspersonen : $500 m^3$;

- voor de bedoelde natuurlijke personen : $30 \times M \text{ (m}^3\text{)}$

waarin M het aantal personen dat op 1 januari van het belastingjaar deel uitmaakt van het gezin

2° voor de in artikel 35bis, § 1, 1°, 2° en 4° bedoelde exploitanten en personen, andere dan deze bedoeld in sub 1°, alsmede voor de in artikel 35bis, § 1, 3° bedoelde exploitanten :

$$N = (k_1 \times N_1) + (k_2 \times N_2) + (k_3 \times N_3)$$

met :

* N : de verontreinigende belasting van de afvalwaters uitgedrukt in vervuilingseenheden ;

$$* N_1 = \frac{Q_1}{180} \left[a + \frac{0,35 \times MS}{500} + \frac{0,45 (2 \times BOD + COD)}{1.350} \right] \times (0,40 + 0,60 \times d)$$

waarin :

N_1 : de verontreinigende belasting veroorzaakt door de beschouwde stoffen uitgedrukt in vervuilingseenheden (VE) ;

Q_1 : het gemiddelde debiet, uitgedrukt in liter, van het afvalwater dat door de onderneming, instelling of inrichting wordt geloosd in een etmaal tijdens de maand van grootste bedrijvigheid van het jaar voorafgaand aan het belastingjaar ;

a : – deze factor is gelijk aan 0,20 wanneer het gaat om een aansluiting op een openbare riolering, een openbare prioritaire riolering of op een collector voor transport van openbaar rioolwater ;

– deze factor is gelijk aan nul wanneer het gaat om een aansluiting op gewone oppervlaktewateren of op kunstmatige afvoerwegen voor regenwater ;

MS : het gemiddelde gehalte aan stoffen in suspensie, uitgedrukt in mg/l, van het afvalwater waarop Q_1 betrekking heeft ;

BOD : de biochemische zuurstofbehoefte gedurende 5 dagen, uitgedrukt in mg/l, van het afvalwater waarop Q_1 betrekking heeft ;

COD : de chemische zuurstofbehoefte, uitgedrukt in mg/l van het afvalwater waarop Q_1 betrekking heeft ;

d : correctiefactor wanneer het gaat om seizoengebonden activiteiten of niet continu werkende ondernemingen, instellingen en inrichtingen die minder dan 225 kalenderdagen per jaar afvalwater lozen en hiervan het bewijs leveren ; d is dan gelijk aan het quotiënt van het aantal dagen tijdens dewelke afvalwater werd geloosd en 225 ;

$$* N_2 = \frac{Q_2 (X_i + 10 \times Y_i)}{1.000}$$

waarin :

N_2 : de verontreinigende belasting van de beschouwde zware metalen uitgedrukt in vervuilingseenheden (VE) ;

Q_2 : de gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar geloosde hoeveelheid afvalwater, uitgedrukt in m^3 ;

X_i : de som van de in het geloosde afvalwater gemeten concentraties, uitgedrukt in mg/l, van de volgende stoffen : arseen, chroom, koper, lood, nikkel, zilver en zink ;

Y_i : de som van de in het geloosde afvalwater gemeten concentraties, uitgedrukt in mg/l, van de volgende stoffen : cadmium en kwik ;

$$* N_3 = \frac{Q_3 (N + P)}{10.000}$$

waarin :

N_3 : de verontreinigende belasting van de beschouwde nutriënten uitgedrukt in vervuilingseenheden (VE) ;

Q_3 : de gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar geloosde hoeveelheid afvalwater, uitgedrukt in m^3 ;

N : het in het geloosde afvalwater gemeten gehalte aan totale stikstof, uitgedrukt in mg/l ;

P : het in het geloosde afvalwater gemeten gehalte aan totale fosfor, uitgedrukt in mg/l ;

* k_1 , k_2 en k_3 : – voor de ondernemingen, instellingen, inrichtingen en zuiveringstechnische werken die zijn aangesloten op gewone oppervlaktewateren gelden de coëfficiënten vermeld in de tabel opgenomen in bijlage 2 bij deze wet in functie van de aard van de uitgeoefende activiteit ;

— voor de overige ondernemingen, instellingen, inrichtingen en woonruimten zijn deze coëfficiënten telkens gelijk aan één.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan nadere regels vaststellen aangaande de wijze waarop de gegevens met betrekking tot het geloosde afvalwater kunnen worden bepaald voor de toepassing van de in voormelde § 1, 2° aangegeven berekeningsmethoden.

Artikel 35quinquies

In afwijking van het bepaalde in artikel 35quater wordt voor de in artikel 35quater, § 1, 2° bedoelde exploitanten en personen, voor zover de gegevens met betrekking tot het geloosde afvalwater die nodig zijn voor de toepassing van de in artikel 35quater, § 1, 2° aangegeven berekeningsmethode voor het beschouwde belastingjaar, niet of niet volledig voorhanden zijn, het totaal aantal vervuilingseenheden (VE) verontreinigende belasting van de afvalwaters N, hetzij van één of meer van de in artikel 35quater, § 1, 2° van dit artikel bedoelde termen N_1 , N_2 en N_3 als volgt berekend :

$$N = (k_1 \times N_1) + (k_2 \times N_2) + (k_3 \times N_3) \text{ (VE)}$$

met :

* N : de verontreinigende belasting van de afvalwaters uitgedrukt in vervuilingseenheden ;

$$* N_1 = \frac{A \times C_1}{B} \text{ (VE)}$$

waarin :

N_1 : de verontreinigende belasting veroorzaakt door zwevende en zuurstofbindende stoffen uitgedrukt in vervuilingseenheden ;

A : de bedrijvigheid van het jaar voorafgaand aan het belastingjaar uitgedrukt overeenkomstig de grondslag vermeld in kolom 3 van de tabel opgenomen in bijlage 1 bij deze wet ;

B : de grondslag vermeld in kolom 3 van de tabel opgenomen in bijlage 1 bij deze wet ;

C_1 : de omzettingcoëfficiënt vermeld in kolom 4 van de tabel opgenomen in bijlage 1 bij deze wet ;

$$* N_2 = Q \times C_2 \text{ (VE)}$$

waarin :

N_2 : de verontreinigende belasting veroorzaakt door zware metalen, uitgedrukt in vervuilingseenheden ;

Q : het gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar verbruikte water, als som van het door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar gefactureerd waterverbruik en van de gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar op een andere wijze gewonnen hoeveelheid water, uitgedrukt in m^3 ; in geval het gefactureerd waterverbruik afgenomen van het openbaar waterdistributienet niet is gekend door de Maatschappij, wordt aangenomen dat dit gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 20 ; de hoeveelheid water, waarvan de onderneming, instelling of inrichting het bewijs levert deze als koelwater te hebben aangewend, wordt niet in aanmerking genomen ;

C_2 : de omzettingcoëfficiënt vermeld in kolom 5 van de tabel opgenomen in bijlage 1 bij deze wet ;

$$* N_3 = Q \times C_3 \text{ (VE)}$$

waarin :

N_3 : de verontreinigende belasting veroorzaakt door de nutriënten fosfor en stikstof, uitgedrukt in vervuilingseenheden ;

Q : het gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar verbruikte water, als som van het door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar gefactureerd waterverbruik en van de gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar op een andere wijze gewonnen hoeveelheid water, uitgedrukt in m^3 ; in geval het gefactureerd waterverbruik afgenomen van het openbaar waterdistributienet niet is gekend door de Maatschappij, wordt aangenomen dat dit gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het belastingjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 20 ; de hoeveelheid water, waarvan de onderneming, instelling of inrichting het bewijs levert deze als koelwater te hebben aangewend, wordt niet in aanmerking genomen ;

C_3 : de omzettingcoëfficiënt vermeld in kolom 6 van de tabel opgenomen in bijlage 1 bij deze wet ;

* k_1 , k_2 en k_3 : – voor de ondernemingen, instellingen, inrichtingen, woonruimten en zuiveringstechnische werken die zijn aangesloten op gewone oppervlaktewateren gelden de coëfficiënten vermeld in de tabel opgenomen in bijlage 2 bij deze wet in functie van de aard van de uitgeoefende activiteit ;

– voor de overige ondernemingen, instellingen, inrichtingen en woonruimten zijn deze coëfficiënten telkens gelijk aan één.

Artikel 35sexies

§ 1. Elk van de in artikel 35bis bedoelde heffingsplichtigen kan voor de bepaling van het aantal vervuilingseenheden (VE) verontreinigende belasting van de afvalwaters, dat in aanmerking dient genomen voor de vaststelling van de in artikel 35bis bedoelde heffing voor waterverontreiniging, de toepassing eisen van de in artikel 35quater, § 1, 2° aangegeven berekeningsmethode, dit voor zover hij de hiervoor nodige gegevens met betrekking tot het geloosde afvalwater aan de Maatschappij voorlegt.

Op straffe van verval van dit recht dient de heffingsplichtige de Maatschappij kennis te geven van deze eis alsmede de nodige stukken ter staving van de gegevens met betrekking tot het geloosde afvalwater over te maken, binnen de termijn en volgens de regels te bepalen door de Vlaamse Executieve.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van voormelde § 1, kan de met het toezicht belaste ambtenaar van de Maatschappij, mits de hiervoor nodige gegevens met betrekking tot het afvalwater voorhanden zijn, zonder verhaal van de betrokken heffingsplichtige, voor wat de toepassing van de berekeningsmethode betreft, beslissen tot toepassing van de in artikel 35quater, § 1, 2° aangegeven berekeningsmethode voor de in artikel 35quater, § 1, 1° bedoelde exploitanten en personen, dit voor zover deze berekeningsmethode resulteert in een groter aantal vervuilingseenheden verontreinigende belasting van de afvalwaters.

Artikel 35septies

§ 1. De overeenkomstig dit decreet verschuldigde heffing kan lastens éézelfde heffingsplichtige worden vastgesteld en geïnd bij wijze van meerdere aanslagen.

§ 2. De persoon aan dewelke de openbare watervoorzieningsmaatschappij het waterverbruik factureert, is – onverminderd diens verhaal op de heffingsplichtige – aansprakelijk voor de betaling van de heffing of het deel van de heffing dat door de exploitanten en personen bedoeld in artikel 35quater, § 1, 1°, a en b is verschuldigd op basis van het waterverbruik afgenomen van een openbaar waterdistributienet.

Artikel 35octies

§ 1. In geval het in een bepaald oppervlaktewater geloosde afvalwater geheel of gedeeltelijk afkomstig is van het gebruik van oppervlaktewater, dat uit hetzelfde oppervlaktewater is opgenomen als dit waarin de in artikel 35quater, § 1 bedoelde verontreinigende belasting werd geloosd, mogen de in artikel 35quater, § 1, 2° bedoelde exploitanten en personen, uitgezonderd deze bedoeld in artikel 35bis, § 1, 3°, voor de bepaling van het aantal vervuilingseenheden (VE) verontreinigende belasting van de afvalwaters dat in aanmerking dient genomen voor de vaststelling van de in artikel 35bis bedoelde heffing voor waterverontreiniging, de overeenkomstig de bepalingen van artikel 35quater, § 1, 2° berekende verontreinigende belasting verminderen met de verontreinigende belasting van het gebruikte oppervlaktewater N_0 berekend als volgt :

$$N_0 = (k_1 \times N_{1,0}) + (k_2 \times N_{2,0}) + (k_3 \times N_{3,0})$$

met :

$$* N_{1,0} = \frac{Q_{1,0}}{180} \left[\frac{0,35 \times MS_0}{500} + \frac{0,45 \times (2 \times BOD_0 + COD_0)}{1.350} \right] \times (0,40 + 0,60 \times d)$$

waarin :

$N_{1,0}$: de verontreinigende belasting van het gebruikte oppervlaktewater veroorzaakt door de beschouwde stoffen uitgedrukt in vervuilingseenheden (VE) ;

$Q_{1,0}$: het gemiddelde debiet, uitgedrukt in liter, van het op de geloosde afvalwaters betrekking hebbende gebruikte oppervlaktewater dat door de onderneming, instelling of inrichting werd opgenomen gedurende hetzelfde etmaal als dit waarop het debiet Q_1 bedoeld in artikel 35quater, § 1, 2° betrekking heeft ;

MS_0 : het gemiddelde gehalte aan stoffen in suspensie, uitgedrukt in mg/l, van het gebruikte oppervlaktewater waarop $Q_{1,0}$ betrekking heeft ;

BOD_0 : de biochemische zuurstofbehoefte gedurende 5 dagen, uitgedrukt in mg/l, van het gebruikte oppervlaktewater waarop $Q_{1,0}$ betrekking heeft ;

COD_0 : de chemische zuurstofbehoefte, uitgedrukt in mg/l van het gebruikte oppervlaktewater waarop $Q_{1,0}$ betrekking heeft ;

d : correctiefactor bedoeld in artikel 35quater, § 1, 2° ;

$$* N_{2,0} = \frac{Q_{2,0} (Xi_0 + 10 \times Yi_0)}{1.000}$$

waarin :

$N_{2,0}$: de verontreinigende belasting van de beschouwde zware metalen van het gebruikte oppervlaktewater uitgedrukt in vervuilingseenheden (VE) ;

$Q_{2,0}$: de gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar op de geloosde afvalwaters Q_2 , bedoeld in artikel 35quater, § 1, 2°, betrekking hebbende gebruikte hoeveelheid oppervlaktewater, uitgedrukt in m^3 , opgenomen uit het oppervlaktewater waarin het afvalwater Q_2 , bedoeld in artikel 35quater, § 1, 2° werd geloosd ;

$X_{i,0}$: de som van de in het gebruikte oppervlaktewater $Q_{2,0}$ gemeten concentraties, uitgedrukt in mg/l, van de volgende stoffen : arseen, chroom, koper, lood, nikkel, zilver en zink ;

$Y_{i,0}$: de som van de in het gebruikte oppervlaktewater $Q_{2,0}$ gemeten concentraties, uitgedrukt in mg/l, van de volgende stoffen : cadmium en kwik ;

$$* N_{3,0} = \frac{Q_{3,0} (N_0 + P_0)}{10.000}$$

waarin :

$N_{3,0}$: de verontreinigende belasting van de beschouwde nutriënten van het gebruikte oppervlaktewater uitgedrukt in vervuilingseenheden (V.E.)

$Q_{3,0}$: de gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar op de geloosde afvalwaters Q_3 , bedoeld in artikel 35quater, § 1, 2°, betrekking hebbende gebruikte hoeveelheid oppervlaktewater, uitgedrukt in m^3 , opgenomen uit het oppervlaktewater waarin het afvalwater Q_3 , bedoeld in artikel 35quater, § 1, 2°, werd geloosd ;

N_0 : het in het gebruikte oppervlaktewater $Q_{3,0}$ gemeten gehalte aan totale stikstof, uitgedrukt in mg/l

P_0 : het in het gebruikte oppervlaktewater $Q_{3,0}$ gemeten gehalte aan totale fosfor, uitgedrukt in mg/l ;

* k_1 , k_2 en k_3 : – de coëfficiënten bedoeld in artikel 35quater, § 1, 2°.

§ 2. De overeenkomstig de bepalingen van § 1 berekende verontreinigende belastingen van het gebruikte oppervlaktewater $N_{1,0}$, $N_{2,0}$ en $N_{3,0}$ kunnen als mindering slechts in aanmerking worden genomen voor maximum het aantal vervuilingseenheden van de overeenstemmende verontreinigende belastingen van het geloosde afvalwater N_1 , N_2 en N_3 berekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 35quater, § 1, 2°.

§ 3. Op straffe van verval van het in § 1 bedoelde recht om de verontreinigende belasting van het gebruikte oppervlaktewater N_0 in mindering te brengen, dienen de bedoelde heffingsplichtigen binnen de termijn en volgens de regels bepaald door de Vlaamse Executieve :

1° aan de Maatschappij de gegevens te bezorgen met betrekking tot het geloosde afvalwater alsmede met betrekking tot het gebruikte oppervlaktewater, vereist voor de toepassing van de in artikel 35quater, § 1, 2° en de in § 1 vermelde berekeningsmethode, samen met de nodige stukken ter staving ervan ;

2° de Maatschappij kennis te geven van de eis tot in mindering brengen van de verontreinigende belasting van het gebruikte oppervlaktewater N_0 .

De Vlaamse Executieve kan nadere regels vaststellen aangaande de wijze waarop de gegevens met betrekking tot het gebruikte oppervlaktewater kunnen worden bepaald voor de toepassing van de in § 1 aangegeven berekeningsmethode.

Artikel 35novies

Artikel 22 is niet van toepassing in het Vlaamse Gewest.

Artikel 35decies

§ 1. De exploitanten en personen bedoeld in artikel 35quater, § 1, 1°, b en c zijn verplicht vóór 15 maart 1991 aan de Maatschappij te melden dat zij de beschikking hebben over een eigen waterwinning of enige bijkomende waterwinning andere dan via het openbaar waterdistributienet.

De vermelde exploitanten en personen die later de beschikking hebben over een eigen waterwinning of enige waterwinning andere dan via het openbaar waterdistributienet, zijn verplicht dit aan de Maatschappij te melden binnen een termijn van twee maanden te rekenen vanaf de datum dat zij over deze waterwinning beschikken.

De voormelde exploitanten en personen die ophouden de beschikking te hebben over een eigen waterwinning of enige waterwinning andere dan via het openbaar waterdistributienet, zijn verplicht dit aan de Maatschappij te melden binnen een termijn van twee maanden te rekenen vanaf de datum dat zij niet meer over deze waterwinning beschikken.

De Vlaamse Executieve stelt het model van bedoelde melding vast.

§ 2. De exploitanten en personen bedoeld in artikel 35quater, § 1, 2° zijn verplicht jaarlijks vóór 15 maart een aangifte bij de Maatschappij in te dienen met de nodige gegevens voor de berekening van het aantal vervuilingseenheden verontreinigende belasting van de afvalwaters dat in aanmerking dient genomen voor de vaststelling van de in artikel 35bis bedoelde heffing voor waterverontreiniging. De Vlaamse Executieve stelt het model van bedoelde aangifte vast.

Artikel 35undecies

§ 1. De gemeentelijke regies, intercommunales en alle andere maatschappijen die openbare watervoorziening verzekeren, verlenen hun medewerking en verstrekken aan de Maatschappij, uiterlijk op 1 maart van het belastingjaar, alle gegevens en inlichtingen die nodig zijn voor de vaststelling en inning van de in artikel 32undecies bedoelde heffing voor waterverontreiniging lastens de exploitanten en personen waarvan de onderneming, instelling, inrichting of woonruimte op hun respectieve waterdistributienet is aangesloten.

§ 2. De Vlaamse Executieve stelt de regels vast voor de vaststelling en betaling van de vergoeding dan voormelde gemeentelijke regies, intercommunales en alle andere maatschappijen die openbare watervoorziening verzekeren voor de kosten die door het verlenen van de medewerking en het verstrekken van de gegevens en inlichtingen bedoeld in § 1 worden veroorzaakt.

§ 3. De Maatschappij is belast met de vestiging, de inning en de invordering van de heffing en met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing.

De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regels.

§ 4. De heffingsplichtige is verplicht om alle bescheiden die nodig zijn om de voldoening van de heffing of de juistheid van de aangegeven bedragen na te gaan, voor te leggen op ieder verzoek van de ambtenaren belast met de controle op de naleving van de verplichting inzake de heffing.

§ 5. De heffingsplichtige is verplicht om op ieder verzoek van de ambtenaren belast met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing, mondeling of schriftelijk alle inlichtingen te verschaffen die hem gevraagd worden om de voldoening van de heffing of de juistheid van de aangegeven bedragen na te gaan.

§ 6. De wettelijke verwijntrest is van rechtswege verschuldigd wanneer de heffing niet is voldaan binnen de termijn van twee maanden na de verzending van het aanslagbiljet.

§ 7. De Vlaamse Executieve kan nadere regels vaststellen met betrekking tot de inning en invordering van de heffing.

§ 8. De Maatschappij stort de opbrengst van de milieuheffingen bedoeld in artikel 35bis, geregeld en met een tussenpauze van ten hoogste vijftien kalenderdagen, door aan het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur.

Alle intresten uit eventuele belegging van de opbrengst van de milieuheffingen worden aan voormeld Fonds toegewezen.

Artikel 35duodecies

§ 1. Wanneer de melding bedoeld in artikel 35decies, § 1 respectievelijk de aangifte bedoeld in artikel 35decies, § 2 niet of te laat werd ingediend of de verplichtingen bedoeld in artikel 35undecies, § 4 en § 5 niet zijn nagekomen, kan aan de betrokken heffingsplichtige door de met de invordering belaste ambtenaar een ambtelijke aanslag opgelegd worden tot beloop van de heffing die vermoedelijk is verschuldigd. Deze ambtelijke aanslag wordt opgelegd onverminderd de mogelijkheid van navordering binnen de termijn bedoeld in artikel 35terdecies.

§ 2. De heffing wordt in de gevallen bedoeld in § 1 vastgesteld op basis van de gevraagde stukken of, bij ontstentenis hiervan, op basis van gegevens die kunnen bewezen worden door geschrift, getuigen of vermoedens.

§ 3. Binnen een termijn van dertig dagen na de datum van verzending, per aangetekend schrijven, van een aanslag of een navordering, kan de heffingsplichtige per aangetekend schrijven beroep instellen bij de door de Vlaamse Executieve aangewezen Gemeenschapsminister die uitspraak doet binnen de zes maanden vanaf de datum van verzending van het beroepsschrift. Bij met redenen omkleed aangetekend schrijven, gericht aan de heffingsplichtige, kan de door de Vlaamse Executieve aangewezen Gemeenschapsminister deze termijn eenmalig verlengen met een periode van zes maanden. Alvorens een beslissing te nemen, legt de door de Vlaamse Executieve aangewezen Gemeenschapsminister de in het eerste lid bedoelde geschillen voor aan een adviescommissie.

Bij gebreke aan een uitspraak van de door de Vlaamse Executieve aangewezen Gemeenschapsminister binnen de in het eerste lid gestelde termijn, wordt het beroep van de heffingsplichtige als ingewilligd beschouwd.

§ 4. De Vlaamse Executieve regelt de uitvoering van dit artikel.

Artikel 35terdecies

§ 1. Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk IV, wordt voor iedere overtreding van de verplichting om aan de heffing te voldoen, een administratieve geldboete opgelegd gelijk aan het dubbel van de ontdoken of niet tijdig betaalde heffingen met dien verstande dat deze boete ten minste 2.000 frank bedraagt.

§ 2. De vordering tot voldoening van de heffing, van de intresten en van de administratieve geldboete verjaart door verloop van vijf jaar, te rekenen van de dag waarop zij is ontstaan.

De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden bepaald bij artikelen 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

§ 3. De ambtenaar daartoe aangewezen door de Vlaamse Executieve kan met de heffingsplichtige dadingen treffen, voorzover deze niet leiden tot vrijstelling of vermindering van de heffing.

Hij beslist tevens over de gemotiveerde verzoeken om kwijtscheldingen of vermindering van de administratieve geldboete die de heffingsplichtige per aangetekend schrijven tot hem richt.

Hij beslist tevens over de gemotiveerde verzoeken tot uitstel van betaling die de heffingsplichtige per aangetekend schrijven tot hem richt.

§ 4. Bij gebrek aan voldoening van de heffing, interesten, administratieve geldboete en toebehoren, wordt door de met de invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uitgevaardigd.

Dit dwangbevel wordt gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door de ambtenaar daartoe aangewezen door de Vlaamse Executieve.

De betekening van het dwangbevel gebeurt bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij aangetekend schrijven.

Op het dwangbevel zijn de bepalingen toepasselijk van deel V van het Gerechtelijk Wetboek houdende bezwarend beslag en middelen van tenuitvoerlegging.

§ 5. Binnen een termijn van 30 dagen na betekening van het dwangbevel bedoeld in § 4 kan de heffingsplichtige bij gerechtsdeurwaardersexploot een met redenen omkleed verzet doen, houdende dagvaarding van het Vlaamse Gewest, bij de rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement, waar de standplaats van de ambtenaar die het dwangbevel heeft uitgevaardigd gevestigd is. Dit verzet schorst de tenuitvoerlegging van het dwangbevel.

Hiertoe kiest het Vlaamse Gewest woonplaats bij de Maatschappij.

§ 6. De met de invordering belaste ambtenaar kan, vóór de definitieve beslechting van het geschil bedoeld in § 5 een procedure in kortgeding inleiden bij de voorzitter van de rechtbank waar dit geschil in eerste aanleg aanhangig wordt gemaakt, teneinde de heffingsplichtige te doen veroordelen tot betaling van een provisie op het bij dwangbevel gevorderde bedrag.

Artikel 35quaterdecies

§ 1. Op grond van het uitvoerbaar verklaard dwangbevel en tot zekerheid van de voldoening van de heffing, interes-

ten, administratieve geldboete en de kosten, heeft het Vlaamse Gewest een algemeen voorrecht op alle roerende goederen van de heffingsplichtige en kan een wettelijke hypotheek nemen op al de daarvoor vatbare en in het Vlaamse Gewest gelegen of geregistreerde goederen van de heffingsplichtige.

§ 2. Het voorrecht bedoeld in § 1 neemt rang in onmiddellijk na de voorrechten die vermeld zijn in de artikelen 19 en 20 van de wet van 16 december 1851 en in artikel 23 van boek II van het Wetboek van Koophandel.

§ 3. De rang van de wettelijke hypotheek wordt bepaald door de dagtekening van de inschrijving die genomen wordt krachtens het uitvoerbaar verklaarde en betekende dwangbevel.

§ 4. De hypotheek wordt ingeschreven op verzoek van de ambtenaar, bedoeld in artikel 35terdecies, § 4, lid 2.

De inschrijving heeft plaats, niettegenstaande verzet, betwisting of beroep, op voorlegging van een afschrift van het dwangbevel dat eensluidend wordt verklaard door die ambtenaar en dat melding maakt van de betekening ervan.

§ 5. Artikel 447, tweede lid van boek III van het Wetboek van Koophandel met betrekking tot het faillissement, de bankbreuk en het uitstel van betaling, is niet van toepassing op de wettelijke hypotheek inzake de verschuldigde heffing waarvoor een dwangbevel werd uitgevaardigd en waarvan betekening aan de heffingsschuldige is gedaan voor het vonnis van faillietverklaring."

§ 2. Aan de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging worden de bijlagen 1 en 2 toegevoegd luidend als volgt :

„Bijlage 1 bij de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

Num- mering	Aard hoofdactiviteit	Grondslag waarop de omzettings- coëfficiënt Cl betrekking heeft	Omzettingscoëffi- ciënten		
			Cl	c2	c3
1	Aardappelmeelfabrieken	1000 kg aardap- pelen	1,44	0,001	0,009
2	Aardappelverwerking tot voorgebakken patates- frites	1000 kg aardap- pelen	0,87	0,001	0,009
3	Aardewerk, asbestcement-, glas-, kalksteen-, as- best-, cement- en beton- fabriek	100 mandagen	0,35	0,005	0,009
4	Autorevisiewerkplaatsen, werkplaatsen voor tram en spoor, garages, spui- terijen	1m3 gebruikt water	0,05	0,023	0,009
5	a) Bierbrouwerijen b) idem bij terughouden van hop en bostel	1000 kg bier	1,33	0,001	0,009
		1000 kg bier	0,34	0,001	0,009
6	Brood- en koekfabrieken en niet elders genoemde voedingsmiddelen	100 mandagen	0,45	0,001	0,009
7	Cacao-, chocolade-, suikerwerk-, honing- fabrieken	1.000 kg produkt	0,29	0,001	0,009
8	Chemische industrieën : a) minerale scheikunde en transformatie- activiteiten	100 mandagen	11,8	0,010	0,012
	b) organische scheikunde	100 mandagen	23,6	0,002	0,010
9	Destilleerderijen	1 m3 gebruikt water	0,06	0,001	0,009
10	Destructiebedrijven	1000 kg bruto gewicht te destrueren materiaal	1,1	0,023	0,009

11	Dorserijen van erwten en capucijners	1000 kg uitgangsprduct	0,034	0,001	0,009
12	Elektriciteitscentrales	100 mandagen	0,22	0,002	0,009
13	Emailleerderijen	1 m3 gebruikt water	0,04	0,023	0,009
14	Fruitconservenfabrieken (incl. jamfabrieken)	1000 kg appels, peren, aardbeien 1000 kg kersen, bramen, bessen en overige zachte vruchten	1,02 0,73	0,001	0,009
15	Galvaniseerfabrieken	1 m3 gebruikt water	0,04	0,023	0,009
16	Gasfabrieken	1000 kg uitgangsprduct	1,10	0,001	0,009
17	Gist- en spiritusfabrieke	1000 kg melasse	9,3	0,001	0,009
18	Grafische en andere papierverwerkende en kartonverwerkende bedrijven	1 m3 gebruikt water	0,04	0,013	0,009
19	Groenteconservenbedrijven	1000 kg aardappelen schrapen 1000 kg aardappelen blancheren 1000 kg wortelen, knollen 1000 kg rode bieten 1000 kg soepgroenten 1000 kg spinazie, andijvie, koolsoorten (uitgezonderd de bereiding tot zuurkool) en koolraap 1000 kg prei, sperzie-, snijbonen en selderij 1000 kg dop-erwten en capucijners 1000 kg zuurkool 1000 kg bolgewassen 1000 kg andere	1,75 1,9 1,3 2,1 0,96 0,75 0,58 1,02 0,73 0,87 0,5	0,001	0,009
20	Groentenwasserijen	1000 kg wortelen 1000 kg zilveruien	0,13 0,23	0,001	0,009
21	Horeca : a) hotels, motels en jeugdherbergen b) pensions, bungalowparken en campings	1m3 gebruikt water 1m3 gebruikt water	0,02 0,02	0,001	0,009

22	Huiden en vellen :				
	a) chroomleerlooierijen	1000 kg uitgangs- produkt	6,9	0,003	0,009
	b) plantaardige leer- looierijen	1000 kg uitgangs- produkt	7	0,002	0,009
	c) witlooierijen	1000 kg uitgangs- produkt	10	0,002	0,009
	d) pelsbereidings- bedrijven	1000 kg uitgangs- produkt	10	0,002	0,009
	e) zeemleerlooierijen	1000 kg uitgangs- produkt	20	0,002	0,009
23	IJzerbeitserij extra per 1000 kg geloosd Fe	100 mandagen	0,23 3,3	0,023	0,009
24	Kaarsfabrieken en was- blekerijen	100 mandagen	0,65	0,001	0,009
25	Keramische industrie	100 mandagen	0,22	0,005	0,009
26	Laboratoria	100 mandagen	1,1	0,002	0,009
27	Lak- en verffabrieken	100 mandagen	11,8	0,008	0,009
28	Landbouwbedrijven				
	a) pluimveebedrijven	1 m ³ gebruikt water	0,015 50	0,001 50	0,009 50
	b) varkenshouderijen	1 m ³ gebruikt water	0,015 20	0,001 20	0,009 20
	c) rundveebedrijven	1 m ³ gebruikt water	0,015 10	0,001 10	0,009 10
	d) veehouderijen niet in sub a, b en c begrepen	1 m ³ gebruikt water	0,015	0,001 5	0,009 5
	e) overige bedrijven	1 m ³ gebruikt water	0,0515 100	0,001 0,001	0,009 100
29	Lijmfabrieken	1000 kg beender- lijm	3,7	0,001	0,009
30	Limonadefabrieken en bottelarijen	1000 l gefabri- ceerd produkt	0,12	0,001	0,009
31	Margarine-, vet en spijsoliefabrieken indien uitsluitend olie wordt gewonnen door het persen van zaden	1000 kg ruwe oliën en vetten 1000 kg gefabri- ceerd produkt	0,7 0,06	0,001	0,005
32	Metaalindustrie (mechanisch bewerken, verzinkerij, non-ferro beitserij)	100 mandagen	0,23	0,023	0,005
33	Metallurgische industrie	100 mandagen	0,23	0,023	0,009
34	Mouterijen	1000 kg gerst	0,16	0,001	0,009
35	Papierindustrie	1000 kg papier uit houtsljpsel of celstof ; idem uit ander materiaal	1,6 7,8	0,001	0,009 0,009

36	Parfum- en cosmetica-fabrieken	1100 mandagen	5,84	1,001	3,009
37	Pindabrandrieren	11000 kg uitgangsprduct	0,75	1,001	1,009
30	Plastiekverwerkende nijverheid	100 mandagen	0,22	1,001	1,009
39	Pluimveeslachterijen groep I	1000 kg geslacht gewicht	0,29	1,001	1,009
	groep II	1000 kg geslacht gewicht	0,58	1,001	1,009
	groep III	1000 kg geslacht gewicht	1,02	1,001	1,009
40	Poets- en smeermiddelen-fabrieken	100 mandagen	4,5	1,002	1,009
41	Slachthuizen en slachterijen (excl. vleeswaren-verwerking) :				
	a) varkens	1000 kg geslacht gewicht	0,3	1,001	1,009
	indien tevens darm-slijmerij aanwezig verhoogd met :		0,23		
	b) andere dieren	1000 kg geslacht gewicht	0,52	1,001	1,009
	verhoging factoren :				
	- bij lozing pensen-mest		1,18		
	- bij lozing bloed van varkens		0,53		
	- bij lozing bloed van andere dieren		0,96		
42	Stijfsel- en zetmeelfabrieken	1000 kg uitgangsprduct	3	1,001	1,009
43	Strokkartonfabrieken	1000 kg karton	4,9	1,001	1,009
44	Suikerfabrieken en suikerbietenrasperijen	1000 kg suikerbieten	0,27	1,001	1,009
	Idem indien uitsluitend afvalwater van condensoren wordt geloosd	1000 kg suikerbieten	0,027		
45	Textielfabrieken :				
	a) spinnerij	100 mandagen	0,18	0,001	0,005
	b) weverij	100 mandagen	0,18	0,001	0,005
	c) textielveredeling	1m3 gebruikt water	0,03	0,001	0,005
	d) wolwasserij	1000 kg ruwe wol	7	0,001	0,005
46	Vatenwasserijen	1m3 gebruikt water	0,58	0,012	0,005
47	Visconservenfabrieken	1000 kg verse vis	2,43	0,001	0,005
48	Vismeelfabrieken	1000 kg verse vis	3,3	0,001	0,005

49	Vleeswarenbedrijven	1000 kg gefabriceerd produkt	0,73	0,001	0,009
	a) worst- en hamkokerijen	1000 kg gefabriceerd produkt	0,45		
	b) andere				
50	Vulcaniseerinrichting, gummiwaren, kabel- en kunstleerfabrieken	100 mandagen	0,8	0,002	0,009
51	Wasserijen, met uitzondering van wassalons :				
	a) natwasserijen	1000 kg witgoed, uitsluitend van ziekenhuizen en hotels, lakenpakketten en op-rolhanddoeken	0,44	0,001	0,009
		1000 kg witgoed, voor zover niet vallend onder een ander coëfficiënt	0,73		
		1000 kg bontgoed, bedrijfskleding en hand- en keukenhanddoeken uit verhuur	1,02		
		1000 kg stijfsel	1,62		
	b) chemische wasserijen en droogkuis	100 mandagen	0,18	0,001	0,009
52	Zeepfabrieken . indien onderloog wordt geloosd verhoogd met	1000 kg zeep	0,55 3,1	0,001	0,009
53	Zuivelindustrie :				
	a) niet gesaneerde bedrijven	1000 kg ontvangen melk	0,13	0,001	0,009
		1000 kg ontvangen melk in ontvangststation	0,06		
		1000 kg boter en boterconcentraat (uit boter)	4,38		
		1000 kg boter (continuboterbereiding zonder wassen)	1,47		
		1000 kg kaas	4,38		
		1000 kg prod. in fles	0,35		
		1000 kg melkpoeder (walsenpoeder)	1,78		
		1000 kg melkpoeder (verstuiving)	1,47		
		1000 kg condens	0,44		
		1000 kg ijsbereiding	0,44		
	b) gesaneerde bedrijven	1000 kg melkontvangst	0,06	0,001	0,009
		1000 kg boter	2,27		
		1000 kg kaas	1,78		
54	Zwembadinrichtingen	100 mandagen	4,54	0,001	0,009
55	Niet hogervermelde activiteiten	1m3 gebruikt watel	0,01	0,00	0,005

Voor de toepassing van nummering 39 behoren tot :

— groep I de bedrijven met een laag waterverbruik (10 m^3 per 1 .000 kg geslacht gewicht) met goede voorzieningen voor het opvangen van bloed en zonder natte bewerkingen of nat transport van veren en slachtafval ;

groep II de bedrijven met uitsluitend natte verwerking en/of transport van veren ;

— groep III de bedrijven met nat transport van veren en slachtafval, bovendien alle bedrijven met pouletkokerij en alle overige bedrijven die niet tot groep I of II behoren.

Voor de toepassing van nummering 53 wordt onder een gesaneerde zuivelfabriek verstaan een zuivelfabriek waarin goede voorzieningen ter beperking van de vervuilingsgraad zijn getroffen, als het opvangen van drupmelk, het terughouden van het bezinksel uit boterwaswater, het opvangen van perswei, het voorkomen van lekverliezen en dergelijke.

Voor de toepassing van nummeringen 4, 9, 13, 15, 18, 21, 28c, 45c, 46 en 55 wordt onder aantal m^3 gebruikt water verstaan de hoeveelheid gedurende het jaar voorafgaand aan het belastingjaar verbruikte water Q zoals gedefinieerd in artikel 32duodecies, § 4.

Voor de toepassing van nummeringen 3, 6, 8, 12, 23, 24, 25, 26, 27, 32, 33, 36, 38, 40, 45a en b, 50, 51b en 54 wordt onder een mandag verstaan de periode van één etmaal gedurende dewelke één persoon gedurende de normale arbeidstijd van circa 8 uren aanwezig is. Onder één persoon wordt verstaan elke in het bedrijf werkzame persoon, zoals de eigenaar, de exploitant, de werknemer en de uitzendkracht.

Bijlage 2 bij de wet van 26 maart 1971 op de bescherming
van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

Nummering	Aard van de hoofdactiviteit	Coëfficiënten		
		k1	k2	k3
1	Cokesfabrieken	0,6	1	0,6
2	Fabricatie van chloor	1	0,6	1
3	Fabricatie van glas en glasderivaten (glaswol, kogels, vezels, enz.)	1	0,6	1
4	Fabricatie van houtvezel- platen	0,6	1	1
5	Fabricatie van organische peroxyden	0,6	1	1
6	Grafische industrie (drukkerijen, enz.)	1	0,6	1
7	Leerlooierijen en wit- looierijen	0,4	0,6	1
8	Meststoffenfabrieken :			
	a) produktie van fosfaat- meststoffen, super- fosfaten, fosforzuren en technische fosfaten :			
	- bij lozing in brak oppervlaktewater	0,005	0,3	0,1
	- bij lozing in zoet oppervlaktewater	0,5	0,3	0,2
	b) produktie van stik- stofmeststoffen en samengestelde mest- stoffen	0,6	0,6	0,1
9	Metaalindustrie (werktuigbouw, koudbe- werking en oppervlakte- behandeling van metalen en metaalbedekking)	0,6	0,6	1
10	Papier- en pulpfabrieken	0,2	1	0,6
11	Petrochemie en daarvan afgeleide organische chemie	0,6	1	1
12	Petroleumraffinaderijen	0,9	1	1
13	Produktie en bewerking van non-ferrometalen	1	0,2	1

14	Produktie en verwerking van plantaardige dierlijke oliën	0,6	1	1
15	Produktie van gelatine en van osseïne	0,6	1	0,6
16	Produktie van lak, verf, drukinkten en pigmenten	1	0,6	1
17	Reinigen van vaten	1	0,6	1
18	Reinigen van wagens en binnenscheepen	0,2	0,6	1
19	Spiritus- en gistfabrieken	0,2	1	1
20	Stortplaats van afval	0,6	1	1
21	Textielveredeling	0,6	0,6	0,6
22	Viscoseproduktie	1	0,6	1
23	Vlasroterijen	0,2	1	0,6
24	Wasserijen	0,6	1	1
25	IJzer- en staalwinning langs vloelbare weg	1	0,6	1
26	Zeepfabrieken	0,6	1	1
27	Zeewerking of zeevruchtproductie	0,6	1	1
28	Zaiveringenbeaansicholwer wordt behandeld	1	1	1
29	Niet hoger vermelde activiteiten	1	1	1

Artikel 70

Afdeling 2 van hoofdstuk 1 van het decreet van 20 december 1989 houdende bepalingen tot uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap wordt aangevuld met de artikelen 6bis en 6ter luidend als volgt :

„Artikel 6bis

§ 1. In afwijking van artikel 32quaterdecies 2°, a van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals die bepaling werd ingevoegd bij het decreet van 20 december 1989, wordt de in dat artikel 32quaterdecies bedoelde heffing voor het aanslagjaar 1990 voor de varkensfokkerijen met meer dan 1.000 gespeende dieren die gedurende het jaar 1990 getroffen zijn geweest door de klassieke varkenspest, hierna genoemd varkenspest, of gedurende het jaar 1990 onderworpen zijn geweest aan maatregelen ter bestrijding van de varkenspest, verminderd tot volgend bedrag :

$$\frac{H \times (365 - D)}{365}$$

waarin :

H : het bedrag van de heffing berekend overeenkomstig artikel 32quaterdecies, 2° ;